

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 40 - 25 Kuruş

16 - Şubat - Çarşamba - 1949

EGLE, KİRALADIĞI BİR OTOMOBİLLE İSKENDERİYEDE KLARAYI ARAMAKTADIR. BAZAN LÜKS KAHVEHANERİN ÖNÜNDE DURLUP İÇERİ GİRMEKTE KLARA HAKKINDA BAZI ŞEYLER ÖĞRENMEK UMIDIYLA KONUŞULANLARI DİNLEMELİDİR.

10

ONUN HAKKINDA BİR SEVİ DUYAMIYACAKMIYIM ACABA?

BİR GÜN YİNE OTOMOBİLİ İLE TENHA BİR SOKAKTAN GEÇERKEN, BİRKAC SARHOS ÇİMLİ GEMİCİNİN ÖNÜNDEN KAÇAN BİR ARAP KIZI GÖRÜR.

İMDAT!
İMDAT!

GİRPİNAN KALPLER

EGLE, HİÇ VAKİT KAYBETMEDEN OTOMOBİLİN KAPISINI AÇAR, KIZ İÇERİ GİRER GİRMEZ, ORADAN SÜRATLE UZAKLAŞIRLAR...

ÇABUK ATLA,
BİZE YETİŞMEZLER...

SİZE RAĞBELMESEYDİM
BENİM HALİM NE OLLIOLDU?

ADI FATMA OLAN ARAP KIZI KENDİSİNİ ÇİMLİLERDEN KURTARDIĞI İÇİN EGLEYE MİNNETTARDIR.

NEYE İHTİYACINIZ OLLURSA
OLSUN FATMA EMRİNİZE
AMADEDİR.

BELKİ BİRGÜN
SENİNDE BANA
YARDIMIN
DOKUNUR.

SENİ NEREDE
İNDİREYİM?

NEREDE İSTERSENİZ. BENİM
EVİM BARKIM YOK. BEN GÖÇE
BE BİR KABİLEYE MENSU
BUM. FAKAT KABİLEMİZİ
BİR FETE KILIŞTAN
GEÇİRDİ.

EGLE KAFASINDA BİR PLAN HAZIRLAR.
BİRAZ DÜŞÜNDÜKTEN SONRA...

ÖYLE İSE BENİM YA
NIMDA KALMAK İS
TERMİSİN?

BUNU SEVİNÇLE
KABUL EDERİM.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

OTELE GELİNCE EGLE FATMAYA PENCEREDEN, BAHCEDEN BİR ARAPLA KONUSMAKTA OLAN RAYMONDOYA GÖSTERİR.

SU BEYAZ ADAMI GÖRÜYOR-
MUSUN? ONA NEZARET EDE-
CEKSİN VE BANA NE YAPTIĞINI,
NEREYE GİTTİĞİNİ HABER VE-
RECEKSİN?

HİÇ ŞÜPHENİZ OLMASIN
GENÇ BAYAN! SİZE,
BÜTÜN SADAKATIMLA
HİZMET EDECEĞİM.

BU SI-
RA DA
KLARA,
PRENS YU-
SUFUN MÜ-
KELLEF SA-
RAYIN DA
HASTA YAT-
MAKTA VE
ZİHNİN DE
NEPTÜN DE
GEÇEN FACİ-
AYI CANLAN-
DIRMAKTA-
DIR..

10
20

NEPTÜN'ÜN LÜKS SALONUNDA
ORKESTRA ÇALMAKTA VE ÇİFTLER DANS ET-
MEKTEDİR. KLARA DA İÇİNDEKİ ACIYI UNU-
TABİLMEKTEDİRLER. KLARADA İÇİNDEKİ ACIYI
UNUTABİLMEK İÇİN GENÇ BİR MİSİRLİ İLE
DANS EDİYOR.

BU LÂTİF TAN-
GOYU VE BUNU
BENİMLE OYNA-
YAN DAMI ASLA
UNUTMAYACA-
ĞIM... NEDEN
BU KADAR
SESSİZSİNİZ?

KLARA'NIN KEDERİ ÇOK FAZLADIR,
BUNU GENÇ MİSİRLİDAN SAKLAMAYA
MUVAFFAK OLAMAZ.

İSTERSENİZ BU GÜRÜLTÜ-
CÜ VE SEN İNSANLAR-
DAN UZAKLAŞIP GÜ-
VERTEYE ÇIKALIM.

OLLUR.

ÇÜNKÜ..

GÜVERTE-
DE AY MEH-
TABI ALTIN-
DA GENÇ
MİSİRLİ
KLARAYA
İTİMADETME-
KİN ETME-
YE ÇALIŞI-
YOR.

SİZİ ÜZEN SİRRI
BANADA SÖYLEYİN.
SİZİ ANLAR VE... KİM-
BİLİR BELKİDE TESE-
Lİ EDEBİLİRİM.

BAZEN ÖYLE
İZDİRAPLAR
YARDIRKI
BUNLAR İFA-
DE İLE MÜMKÜN
OLMAZ. SİZDEN
YALNIZ RİCAM
DOSTLUGUNUZU
BENİM ESİRGE-
MEMENİZİ RİCA
EDERİM.

BİRDENBİRE TRANSATLANTİK ÇOK BÜYÜK BİR SEYE
ÇARPMIŞ GİBİ DURUR. KLARA GAYRİ İHTİYARI BİR
HAREKETLE GENÇ MİSİRLİYE SARILIR.

FAKAT BU...

ARKASI VAR.

Pasific tiren yolu üzerinde, ara istasyonlarından biri bilhassa tenhaydı. Burada, hemen rayların yanı başında iki bina vardı. Bunlardan biri kârgir bir yapı, öteki de tahta bir kulübeydi.

Kârgir binada yol bekçisi Tom'la ihtiyar bir zenci oturuyordu. Bu ihtiyar zenci Tom'un ev işlerini görür ve kendisine herşeyde, gücü yettiği kadar yardım ederdi. Zaten az iş de yoktu.. Tahta kulübe ise depo vazifesini görüyor, içinde kömür ve demiryolu yedek malzemesi yığılı duruyordu.

Buradan tirene pek nadiren yolcu biniyordu. Tiren, gece yarısı geçtiği için yolcular, hareket saatine kadar Tom'da misafir kalıyorlardı. Bu yolcular, çoğu defa mühendisler ve jeologlardı. Buradan kurtulduklarına sevine sevine tirene binerlerdi. Fakat etrafta, bir sürü serseri gezinirdi. Cebinde az buçuk parası olanın hayatının da tehlikede olduğu muhakkaktı.

Ayda bir defa, yakındaki madenden, mutemet adamlar, tirene sandık dolusu altın getirirler ve bu hazineyi, tirenle yollarlardı. Bu kıymetli sandıklar, ekseriya sabahın alaca karanlığında Tom'a teslim edilirdi ve gece yarısından sonra da tirene yüklenirdi.

Altın sandığı geldiği zamanlar, Tom'un bütün cinleri başına üşüşüyordu. Çünkü gece yarısına kadar, bütün mes'uliyet, kendisine yüklenirdi. Gerçi Tom, iri yarı bir adamdı ve belindeki kemerden iki koca Kolt tabancası hiç eksik olmazdı ama tek başına, bir sürü tiren soyguncusuna karşı elinden ne gelirdi?. Hele heriflerde makineli tüfekler de olursa...

Şimdiye kadar iki defa, tirenin gelmesinden az önce Tom'un kârgir binasına saldırılmış, her seferinde de altın sandığı çalınmıştı. İhtiyar zenci, her seferinde sıvışır, tabanca patirtisi kesilip de ortalık sessizleşmeden saklandığı yerden çıkmazdı. İlk işi, bir tarafta adamakıllı papara yemiş ve bağlanmış efendisini arayıp bulmak ve çözmek olurdu. Ama Tom'un, bu döğüşten aldığı yara, bere çabuk geçer ve kısa zamanda yine mes'uliyetini müdafaa edebilecek hale gelirdi. Yine de buradan ayrılmaz, korku nedir bilmezdi. Yalnız sandık geldiği günler sinirlenirdi. Okadar...

İşte bu acayip vaka olduğu vakit de yine öyle olmuştu.

Sabahın erken saatlerinde madenden, kıymettar sandığı Tom'a getirip teslim etmişlerdi. Madenciler, bir müddet Tom'un yanında kalıp yemiş, içmişler. Sonra tekrar atlarına atlayıp uzun maden yoluna koyulmuşlardı. Yolları dar bir vadeden geçiyordu. Geceden önce ovayı geçmeleri lâzımdı. Çoğu defa sandık muhafızları 15 den aşağı olmaz ve eğer sandık bilhassa büyükse, daha bir hayli kalabalık da olurdu. Madenden sandığı getirirken şimdiye kadar onlara hiç sataşılmamıştı. Altına göz dikmiş olanlar, Tom'a saldırıp onu soymayı daha rahat buluyor olacaktı. Çünkü sandık

TABUTA DİKKAT

Nakleden: A. B. Cangil

muhafızlarına saldırmak, o tepeden tırnağa silâhlı adamlarla başını belâya sokmak demektir.

Eski rakkaslı saat 11 i çaldı. Dışarıda rüzgâr uluyor ve kapı, pencere aralıklarından giren rüzgâr tavanda asılı gaz lâmbasını sallayıp duruyordu. Tom, demir sobanın başına oturmuş, gözlerini, karşığı köşede, masanın altında duran altın sandığına dikmişti. Arada bir, birazcık çay içiyordu. Çaydanlık, sobanın üstünde kaynıyor, kendince bir şarkı mırıldanıyor gibiydi. Tom ayağa kalkıp iskemleyle bir kenara itti. Sinirli sinirli odanın içinde aşağı yu-

dip kapıyı araladı. Fırtınanın rüzgârı yüzüne ince kum tanelerini çarptı. Kapının önünde biri yaşlı, biri genç, saçları rüzgârdan allak bullak olmuş iki adam duruyordu. İkisi de civardaki çiftçilere benziyordu. Gencinin belinde koca bir Kolt tabancası vardı. İhtiyarda bir seycikler yoktu. İkisi de İngilizceyi pek garip, yabancı bir sive ile konuşuyorlardı. Tom'a şöyle dediler: — Size teslim edeceğimiz, bir şey var.. Hemen tirenle gönderilmesi lâzım!

Bunu söyleyen genç, eliyle, uzakta bir şey gösteriyordu. Fakat dışa-

« Tabuta dikkat!.. »

Tom'un gözleri birdenbire kara tabuttan yana kaydı ve bütün vücudundan bir ürpertidir geçti. Nöbet tutulmuş gibi bir ısınıyor, bir titriyordu. Şimdi korkmaya da başlamıştı. Tabancadan, tüfekten yılmıyan bu koskoca adam bir tabuttan ve ölümle alâkalı bir takım acayip düşüncelerden çekinir olmuştu.

Bir ara yine sobanın başına oturdu ve bir altın sandığına, bir de tabuta bakmağa başladı. Saat, dehşet verici bir intizamla tıkırdıyordu. 5 dakika, 5 bitmez tükenmez dakika geçmişti, ki telgraf makinesi yeniden işlemeğe koyulmuştu. Tom yine kalkıp kâğıt seride baktı ve yine aynı korkunç cümleyi okudu:

« Tabuta dikkat!.. »

Tom, dehşetinden nerdeyse bayılacaktı. Sıcak alnında buz gibi ter taneleri belirirken gözlerini tabuta dikmişti. Artık masanın altındaki altın sandığını unutmuştu bile..

Dur, dur, dur!. Bu neydi bu?. Tabuttan doğru hafif bir gürültü gelmemiş miydi?. Zavallı Tom, aslan gibi yüreği ve koskoca vücuduyla, yerinden bile kıpırdamağa cesaret edemiyordu. Kalbi vücudundan fırlıyacak gibi çarpıyordu. Nefes almaya bile cesareti kalmamıştı ve dışarıda fırtına inleyip duruyordu.

Birden dinledi!. Evet, tabutun içinden ufak bir inilti gelir gibi olmuştu.. Muhakkak!. İşte, şimdi yine bir çatırtı gibi bir ses geliyordu tabuttan.. Şimdi ne yapsındı?. Şu tabutu açıp içine bakmaktan gayri çare var mıydı?. Ama tabuta yanaşmak ne mümkün?. Yalan değil ya, apaçık korkuyordu işte!. En iyisi, tireni beklemek ve tirencileri tabuta dikkatle davet etmektir.

Bir yandan böyle düşünüyordu ama, öte yandan da gözünü tabuttan ayıramıyordu.

Birden, tabutun içinden doğru tekrar esrarengiz bir inilti duyar gi-

Artık dayanamadı, tabancası elinde tabuta yanaşıp gürültünün sebebini anlamağa karar verdi.

karı gezinerek, gece tireninin geçeceği dakikaları saymağa başladı. Ah, şu tiren bir gelse de altın sandığını alsa ve Tom da yine sükûnete kavuşsa!. İçinden esrarengiz bir ses: « Sandığa dikkat et!. Daha gece yarısı olmadı!. » diyordu.

Bundan evvelki hücumu uğrayışlarını hatırladı. Bu akşam da son dakikada bir şey olacağına dair içinde garip bir his vardı. Alnında terler belirmişti. Arada bir elleri, gayri ihtiyarî tabancalarına gidiyor, dolu olduklarına göz attıktan sonra tekrar yerlerine bırakıyordu. Tirenin gelmesine daha kırk beş dakika vardı ama bu üç çeyrek ona ebediyet gibi geliyordu.

Tam Tom, çaydanlıktan bardağı tekrar dolduracaktı, ki birdenbire kalın kapıya « Güm!. Güm!. » diye vuruldu. Adam, birden irkildi. Geçen seferki hücumda da aynen böyle olmuştu mu? Ama kendini çabuk topladı ve tabancası elinde, gi-

rısı zifiri karanlık olduğu için Tom, bir seycikler göremedi.

— Hemen gidip getirelim..

Ve ihtiyarla delikanlı karanlığa daldıktan az sonra gayet ağır bir şeyi taşıya taşıya getirdiler. Tom hâlâ tabanca elde duruyor, iki adama pek itimat edemiyordu.

Tom, ihtiyarla gencin getirdikleri şeye bakınca yine irkildi. Bu, bir tabuttu. Gayet sağlam ve ağır tahattan yapılmış, üzerinde bir haç kakılı bir tabut.. İki adam tabutu odaya sokup duvarın dibine yerleştirdikten ve yol ücretini de ödedikten sonra çekip gittiler. Tom, dışarıda, rüzgârın uğultularına karışan araba gürültüleri duydu ve nihayet odada kapkara tabutla başbaşa kaldı.

Saat onbir buçuğu çaldığı sırada telgraf makinesi de birdenbire tıkırdamaya başlamıştı. Tom makineden çıkan şeridi koparıp okudu. Müteakip istasyondan verilen haber şuydu:

bi oldu. Artık dayanamadı. Tabancası elinde, yavaşca tabuta yanaşıp, duyduğu gürültünün, nenin nesi olduğunu anlamağa karar verdi. Tabuta sokuldu. Kapağa doğru eğildi ve nefes bile almaktan çekinerek dinlemeğe hazırlandı.

Evet, içeriden birinin nefes aldığını duyuyordu. Daha iyi duymak için biraz daha eğildi. Fakat birdenbire neye uğradığını anılamadı. Tabutun kapağı dehşetli bir hızla açıldı, yüzüne çarpmasıyla Tom'un bu şiddetli darbenin altında kendinden geçip yere yıkılması bir oldu.

Tekrar kendine geldiği vakit fena halde başı ağrıyordu. İlk aklına gelen şey, altın sandığının bulunduğu yere bakmak oldu. Sandığın yerinde yeller esiyordu ve tabut da bomboştu.

Bu sefer, hiç aklına gelmedik bir şekilde aldatılmıştı!.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

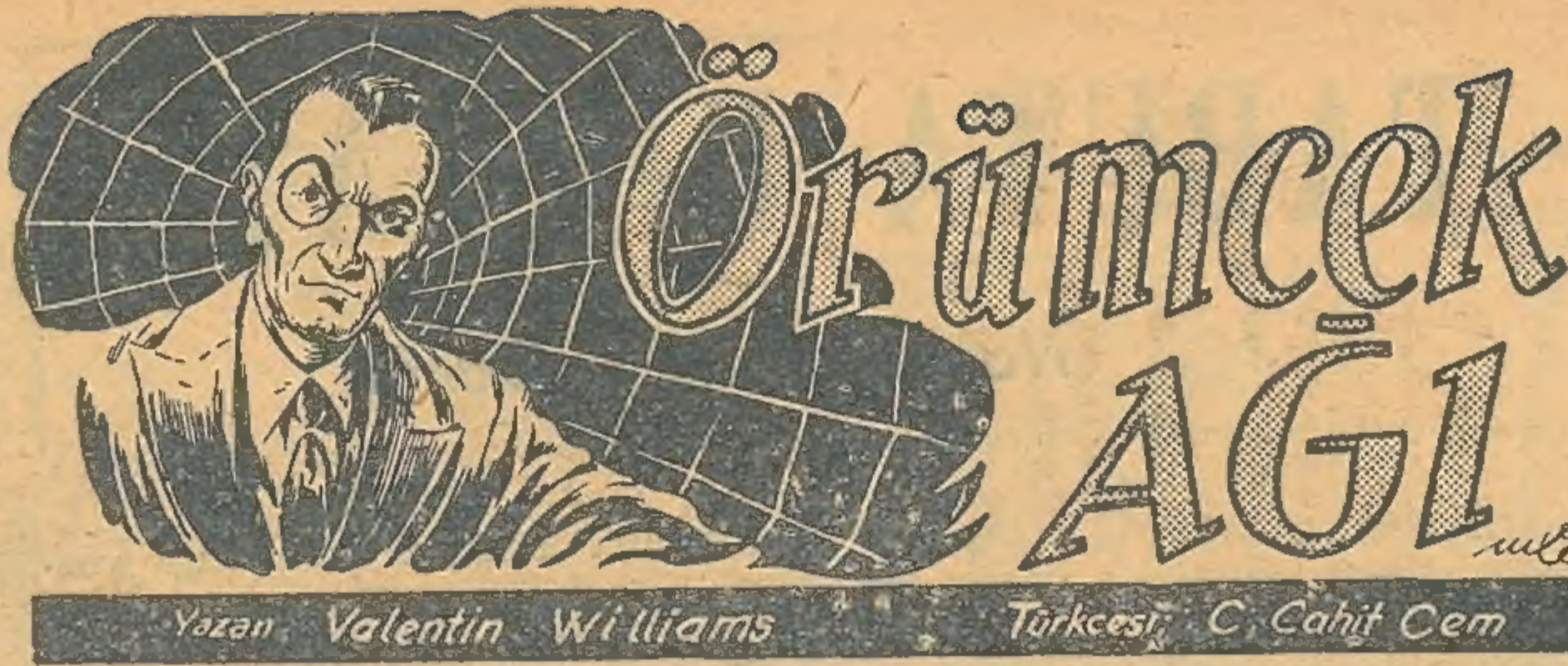
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Bir az zaman sonra sordu:
— Nereye gidiyoruz?
— Gideceğimiz köşkün adı «Hazenberg Pansiyonu» dur.
Keller bu cevabı verirken eliyle bir işaret yapmış ve ilâve etmişti:
— İşte, geldik bile... Arka kapıdan girelim, daha iyi olur.
Evin adı, kapıda asılı tahta bir lâvhada yazılıydı. Otomobil kaldırım taşı döseli ağaçlıklı bir avluya girdi. Genç kız, ağaçlıklar arasında ufak bir iki köşk daha gördü. Ortalıkta büyük bir sessizlik vardı.

Adam otomobilden atlarken parmağını ağzına götürerek Patrisya'ya susmasını işaret ettikten sonra ağaçlıklar arasında kayboldu. Böylece iki üç dakika geçti. Sonra Keller tekrar görünerek eliyle genç kıza çağırdı. Birlikte çimenli bir yoldan yürüdüler. Karşılarında biri büyükçe ve mavi pancurlu, öteki tahini boyalı ve daha ufarak iki köşk belirmişti. Mavi pancurluyu geçerek tahini boyalı köşke doğruldular. Kapıyı geçince masada duran bir gaz lâmbasıyla aydınlanmış büyük bir odaya girdiler. Bir taraftaki camlı

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 22

cek misiniz?

— Helbette! Yalnız önceden gidip bir bakayım.. Bakalım tehlikeli bir şeyler olmuş mu?

Patrisya içini çekti:

— Pekâlâ!.. Yalnız çabuk olun!

Adam sessizce dışarıya kayıverdi. Oda, lâmbanın bulunduğu yer müstesna, iyice karanlığa gömülüydü. Patrisya, bir an rüzgârın elma ağaçlarını hisıldatışını dinledi. Son-

diye sordu. Ve içeriye bir kadın girdi. Patrisya, bu kadının sarışın, genç ve güzel olduğunu ancak görebildi; çünkü dışarıda birdenbire başka bir adım sesi belirmiş, içeriye ansızın bir erkek girerek kapıyı kapattıktan sonra sırtını kanada dayamıştı.

Sarışın kadın, adamın yüzünü görünce dehşet içinde haykırdı, gerisin geriye birkaç adım atarken,

Beriki yine aksi söylendi:
— Evet, bu kadar. Ceymis Feyn nerede?

Lizelotte, Dallasa yaklaştı ve ceketinin yakasından tuttu.

— Ben de, buraya beni görmeğe geldiniz sandımdı! Çok değişmişsiniz sevgilim! Bıyıklarınızı da kesmişsiniz! Nasıl ben de yaşlanmış mıyım?

Dallas kendini çekti.

— Sualime cevap verin! diye emretti. Kaybedecek vaktim yok!

Kadın, sukutu hayale uğrarak tekrar geriledi. Dallas sert:

— Size sorduğumu duyduunuz, dedi, Ceymis Feyn nerede?

— Ne demek istediğinizi anlıyamıyorum azizim!

Adam alaycı bir kahkaha attı:

— Yok canım! Anlıyamıyorsunuz ha?.. Onu Hamburgda Helga kahvehanesine çektiğinizi ve orada Okavayı öldürdüklerini de hatırlamıyorsunuz tabii...

Sarışın kadın gülümsedi. Lâkin son derecede tetikte olduğu, halinden seziliyordu.

— Aman Dallas, siz ne melodramatik bir adam olmuştunuz?

Lâkin Dallas, kadına asabî bir bakışla baktı:

— Haydi, haydi.. Gevezeliğin lüzumu yok. Cimmi Feyn nerede? Onu istiyorum ben!

— Allah Allah! Tanımıyorum dedim size ya..

İngiliz, kaşlarını çatı:

— Bal gibi tanıyorsun! Hamburgda onun elinden vesikaları aşırıan da sensin. Yoksa bana onun da öldürüldüğünü mü anlatmak istiyorsun? Eğer öyle bir şey varsa o zaman ne yapacağımı görürsün. Hâlâ Almanyada olduğunu unutma. Gestapoya iki lâf fısıldarsam, halinin neye varacağını tahmin edersin. Naziler, senin gibi kadınları hemen cellâda veriveriyorlar.. Biliyorsun ya!..

Kadın bir an tir tir titredi, yeniden Dallasa yanaşmaya niyetlendiyse de artık eski kendinden emin hali kalmamıştı.

— Bana böyle fenalık yapmazsınız değil mi Robin! diye mırıldanırken elini, onun koluna koydu.

Beriki alaycı bir tavırla:

— Öyle mi sanıyorsun? dedi.

Sonra kadının güzel yüzüne soğuk nazarlarla bakarak:

— Bana yaltaklanmakla kendini kurtaramazsın kızım! dedi. Seni kılm bile titremeden Gestapoya teslim ederim. Bunu böylece bilesin, lâkin önce Ceymis Feyni bulmak istiyorum. Haydi Lizelotte, işi uzatma. Partiyi kaybettin. Bu delikanlıyı nereye götürdün, onu söyle bana? Patrisya Feyn, saklı olduğu yerden, kadının uzun kirpikleri arasındaki efâtun gözlerinin ışıltadığını ve içini çektiğini görüyordu. Sonra başını eğdi, mendilini dudaklarına götürürken müteessir bir eda ile söylendi:

— Vallahi nerede bulunduğunu bilmiyorum. Haftalarca önce gitti. Bir daha yüzünü bile göremedim. Çok ıstırap çektim Robin. Çünkü onu çok seviyordum.

— Sen hâlâ yalan söylemekten bıkmıyacak mısın kızım? Delikanlının burada oturduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun?

— Bu söylediğin doğru değil.

— Değil ha.. Öyleyse sen burada ne arıyorsun?

Kadın bir an tereddüt etti. Sonra söylendi:

— Bu köşkün sahibi, benim eski uşaklarımdandır. Kendisine yazlık esvaplarımı bırakmışım da.. Onun için geldim buraya.

Dallas, yine alaylı bir kahkaha savurdu:

— Ya.. Maşallah!.. Eh, bu mevsimde Baden-Badende bulunuşuna da bir sebep göster de okuduğun maval tamam olsun.

(*) — Maks nerelerdesin?
(Arkası 14 üncü sayfada)

Adam, Patrisyanın sırtını okşadı.

kapı, yemek odasına açılıyor olmalıydı. Keller, birdenbire genç kızın ellerini, kendi elleri içine aldı ve mütehakkim bir tavırla:

— Eğer kardeşinizin hayatını kurtarmak istiyorsanız burada bekleyin! dedi. Kendinizi kat'iyyen kimseye göstermeyin. Hattâ binbaşı Hartiganı bile görseniz sesinizi çıkarmayın, anladınız mı Froylâyn?

Patrisya, ses çıkarmadan, başıyla «peki!» işareti yaptı.

— Birisi gelirse, şu kapıdan öteki odaya geçin ve hiç sesinizi çıkarmayın!

Genç kız yeniden tasdik etti ve: — Pekâlâ! dedi.

Adam, cesaret verici bir tavırla gülümsedi.

— Zo! Şimdi ben gidiyorum. Belki epey zaman gelmem.. Fakat herçibâtâbat beni beklemeniz lâzım. Gelir gelmez hemen sizi bulmalıyım.

Genç kız, gülümsemeğe çalıştı. Fakat adamın sesiindeki eda, tavırlarındaki esrarengizlik, ortalığın sessizliği ve karanlık, adamakıllı sinirlerini bozuyordu.

— Hep burada yalnız mı durayım? diye sordu. Siz nereye gidiyorsunuz?

Adam, Patrisyanın sırtını okşadı:

— Merak etmeyin.. Binbaşıyla kardeşinize sizin burada olduğunuzu haber vermeğe gideceğim.

— Kardeşimi de buraya getire-

ra bir gürültü işitti. Bu gürültü, uzaklaşan bir otomobilin sesiydi. Avludan geliyordu ve genç kız, Kellerin otomobile binerek uzaklaşmakta olduğunu tahmin etti. Acaba nereye gidiyordu? Bunun mânası binbaşının henüz gelmediği ve Kellerin kendisini aramağa gittiğiydi? Peki o halde Cimmi neredeydi? Mademki Hartigan kendisini bu eve çağırtmıştı, o halde burada Cimmi ile kadının izini bulmuş olması lâzımdı. Patrisya, çevresine bakınca gülümsedi. Cimminin bu kadar fakir döşenmiş bir yerde oturmuş olabileceğine, gözleriyle görse inanmazdı. Yoksa kardeşi, buraya gelirken yolda görmüş olduğu büyük evde mi oturmuştu?

Bunları düşünürken dışarda hafif bir adım gürültüsü duydu ve bir kadının seslendiğini işitti:

— Maks!

Patrisya bir an korku içinde ve sessiz kalakaldı. Sonra birdenbire Kellerin tavsiyesini hatırlayarak yavaşca camlı kapıyı açtı, öteki odaya kayd. Kapıyı, dışarısını görebilecek kadar aralık bırakarak odanın karanlık bir köşesine gitti, sırtını duvara verdi, öteki odayı gözetliyerek beklemeye başladı.

Uzun zaman beklemedi. Çünkü ansızın dış kapı açıldı, bir ses, Almanca:

— Maks, vo blaybist du den? (*)

elleriyle yüzünü örttü.

Gelen adam İngilizce:

— Akşamlar hayırlı olsun Lizelotte! demisti.

Bu, Dallastı.

Lizelotte'nin itirafları

İngilizin şapkası, terden ıslanmış bir tutam saçın sarktığı alnını açarak arkaya doğru kaymıştı. Papuçları çamur içindeydi ve pantolonunun reverlerinden birine bir küçük ağaç dalı takılmıştı. Hızlı hızlı soluyor ve burun delikleri açılıp kapanıyordu. Sanki koşu koşu gelmişti. Lâkin yüzü sapsarıydı ve bu çehrede canlı görünen şeyler, yalnız parıldayan gözleriydi. Sert gözlerini, karşısında delirmiş gibi duran kadından hiç ayırmıyordu.

Kadına gelince; korkusundan ne bir ses çıkarabiliyor, ne de ufak bir hareket yapıyordu. Tırnaklarını yanaklarına gömmüş, hıçkırır gibi nefes alırken, korkudan boğulan bir sesle sordu:

— Sizsiniz ha?

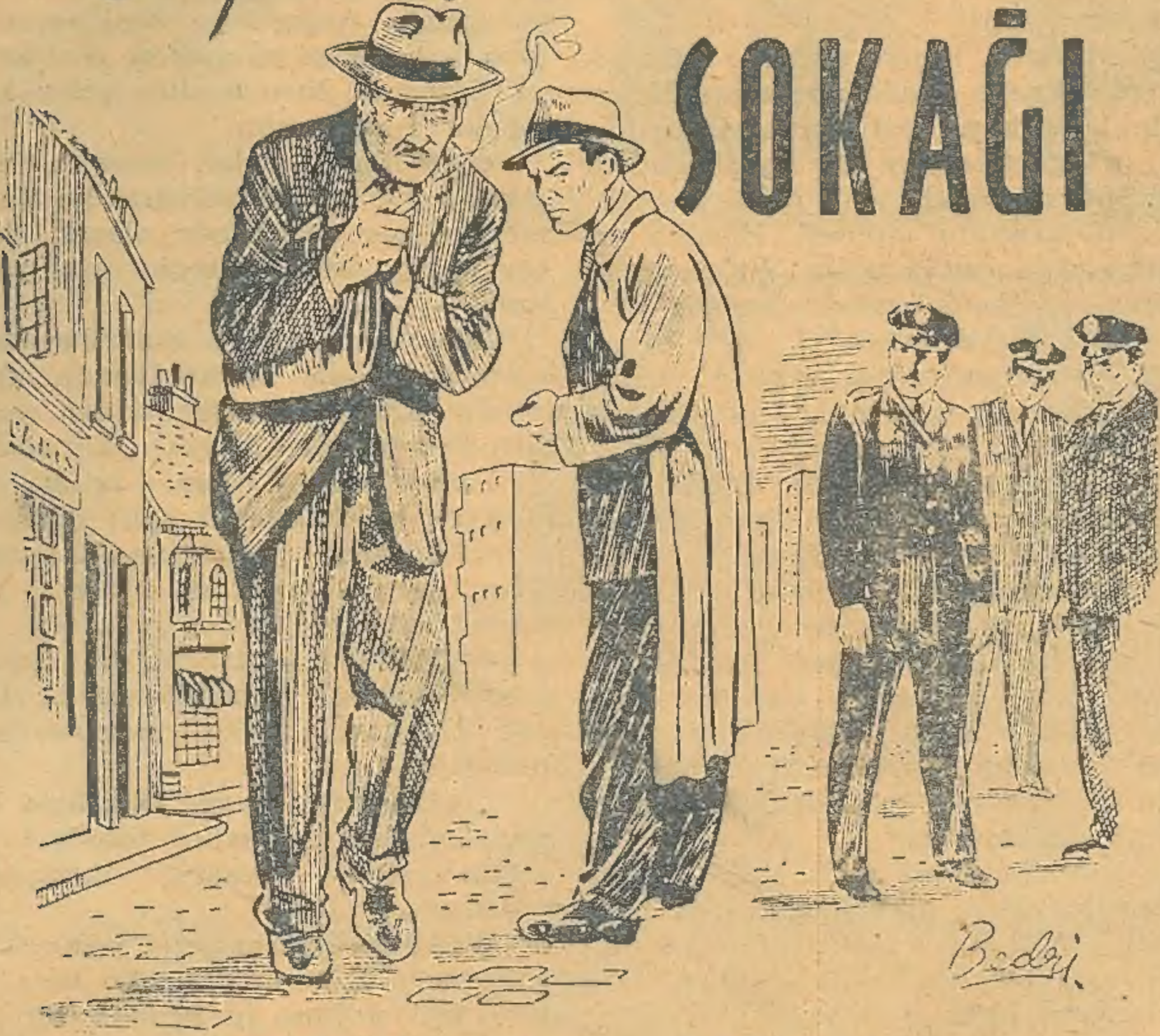
Adam, aksi bir tavırla söylendi:

— Ceymis Feyn nerede?

İlk şaşkınlık anı geçince sarışın kadın yavaş yavaş kendine hâkim oldu. Okşayıcı bir eda ile:

— Olur şey değil Dallas! diye haykırdı. Bukadar yıldan sonra raslaşıyoruz da, bana ancak bunları mı söyleyebiliyorsunuz?

Topal Adamlar SOKAĞI

Nakleden: Serap DERMAN

«Emniyet Müdürlüğü bütün kuvvetiyle John Kirkwood'u aramaya devam etmektedir. Geçen hafta Cuma günü Paget'yi öldürüp ortadan kaybolan bu azılı haydudun nerede olduğunu bilen...»

Kirkwood hiddetle Paris'e dönerek: «Kapa şu musibeti.» diye homurdandı. Paris radyoyu kapadı ve titriyen elleriyle sigarasını yakmağa çalışan Kirkwood'a baktı. Yüzü sapsarıydı, derin derin bir kaç nefes çektikten sonra sigarayı yere fırlatıp ayağı ile ezdi, maneviyatı bozulmaya, cesareti kırılmaya başlamıştı.

Odanın her tarafı gazete doluydu. Hepsisi de baş sahifelerinde Kirkwood'dan bahsediyorlardı. Fakat hiç birisi resmini basmamıştı. Şimdiye kadar hiç polisin eline geçmemiş olan bu esrareniz adamı kimse tanımıyordu. Hakkında bildikleri yegâne şey topal ve şaşı olduğuydu.

Birisi yavaşça bodrumdaki gizli bölmenin kapısını çaldı. Alçak sesle: «Benim!» dedi. «Morby!» Paris kapıyı açtı. İçeri giren adam Kirkwood'a: «Tilbury ile konuştum, patron.» dedi. «Fena halde korkuyor ve gemiyi yarına kadar bekletemeyeceğini söylüyor.»

Kirkwood yumruğunu masaya vurarak haykırdı:

«İmkânsız. İki misli, beş, on misli para vaadet. Bütün ümidimi ona bağladım ben. Yoksa şehiri terk edemem. Biran evvel buradan gitmem lâzım!»

Paris başını salladı. «Dışarısı polis dolu. Kapıdan dışarı ayağını atar atmaz yakayı ele verirsiniz.»

John Kirkwood hiddetinden çıldıracaktı nerdeyse. Başını ellerinin arasına alıp düşünmeğe başladı. O da hiç ses çıkmıyordu artık.

Birdenbire: «Buldum!» diye haykırdı. «Çabuk bizimkilere söyleyin buraya gelsinler!»

Polis müfettişi Collander, köşebaşında duran otomobilinde sabırsızlıkla bekliyordu. Uykusuzdu. On altı saatir gözünü kırpmamıştı. Her seferinde elinden kurtulan Kirkwood'u bu defa yakalamaya azmetmişe benziyordu.

Sivil giyinmiş bir memur gelip kapıyı açtı, selâm verdi.

«Bütün sokağı baştan aşağı aradık, efendim.» dedi. «Hiç bir ipi ucu bulamadık.»

«Tekrar arayın, her evi teker teker arayın. Şu karşıki mağazaya

baktınız mı? Paris'in kundura mağazasına...»

«Baktık efendim. Hiç kimse yok.»

«Onun bu sokakta bir yerde saklandığına eminim. Yolun başında ve sonunda bekliyen adamların sayısını arttırın. Mağazanın da etrafında altı kişi beklesin. Mutlaka yakalamalıyız!»

Collander birdenbire mağazanın kapısından topalhyarak yürüyen bir adamın çıktığını gördü. Hemen otomobilden fırlayıp yakasına sarıldı. Adam şaşıydı. Tam o esnada kol kola girmiş üç kişi daha dışarı çıktı. Üçü de topal ve şaşıydı. Collander şaşırdı. Topallıyan şaşı adamların sayısı gittikçe artıyordu. Caddeyi doldurdular. Collander şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Hiddetle haykırdı.

«Hepsini yakalayın!»

Sonra tutuğu adama döndü.

«Söyle bakalım, burada toplanmanız için size kim para verdi.»

«Ne parası? Adama sokakta yürümesi için para veren enayiler de var mı? Burası hür bir memleket değil mi? Canım nereye isterse, oraya giderim. Kimseye zararım dokunmadı ki, ne hakla yakalıyorsunuz beni? Bırakın yakamı...»

Collander kızdı, «Buraya bak, dedi. Bana vakit kaybettirme. Sualime cevap vermemekte ısrar edersen seni, bir canıye yardım suçu ile drehal deliğe tiktiririm.»

Adam fena halde ürkmüştü.

«Pekâlâ, anlatayım. Kahvede oturuyordum, yanıma birisi sokuldu. Saat yedide Paris'in kundura mağazasına gelirim üç dolar ve bedava bir çift ayakkabı kazanacağımı söyledi. Ben de kalkıp buraya geldim.»

«Topallaman için mi verdiler üç doları sana?»

«Amma da anlarmışsın ha. Yahu, verdikleri ayakkabı ayağımı sıktı da ondan topallıyorum. Ama beleş diye sesimi çıkaramadım.»

Müfettiş biraz düşündü, sonra: «Peki, gidebilirsin!» dedi.

Sonra şoföre döndü: «Arabayı karşıki direğin dibine çek ve gidip Morgan'a söyle. Paris'in mağazasında kimi bulurlarsa tevkif edip, orayı derhal kapasınlar.»

Otomobilin içine giren Collander pencereden, sokaktan geçen topal ve şaşıları gözetlemeye başladı, ve birdenbire dışarı fırlayıp topallıya topallıya uzaklaşmaya çalışan iri yarı

(Arkası 14 üncü sayfada)

SİNEMA

Susan Hayward

Hayatı

Susan Hayward 30 Haziranda Brooklyn'de dünyaya geldi. Asıl adı Edythe Marrner'dir. Küçüklüğünde resme meraklıydı ve büyüyünce meşhur bir ressam olmayı kuruyordu. Fakat büyüyünce fikrini değiştirdi ve artist olmağa karar verdi. Fakat tiyatro menejer ve prodüktörleri bu Brooklyn'li dilberin artist olacağını pek zannetmiyorlardı. Çıkar yolu olmadığını anlıyan Susan modellik etmeğe başladı. O esnada Rüzgâr Gibi Geçti filmi çevrilecekti, Prodüktör George Cukor bir mecmuada Susan'ın resmini görerek beğendi ve filmin baş rolü için bir tecrübe filmi çevirtti. Susan bu filmde muvaffak olamadı, fakat ne de olsa Hollywood'a gelmişti.

Filmleri

Susan bir sene kadar bekledikten sonra en nihayet Gary Cooper ile Ray Milland'ın Beau Geste filminde oynadı. Ondan sonra ufak tefek rollerle gitgide yükselen genç kadın son seneler zarfında Smash up - The Story of A Woman - Her Kadın Melek Değildir filmindeki alkolik kadın rolüyle Akademi Mükâfatına namzet gösterilen Susan yepyeni bir dram san'at-kârı oldu çıktı. Son filmi Van Heflin ile birlikte çevirdiği Tap - Roots'dur.

Aşkları

Susan Hollywood'a ilk geldiği sıralarda Joan Carroll ile sevişti. İki genç birbirlerini çok sevdiler ve nişanlandılar. Fakat nedense sonradan evlenemediler. Susan ondan sonra genç artist Jess Barker'le sevişti ve evlendi. Karı-koca bugün çok mes'ut yaşıyorlar. Timothy ve Gregory isimli ikiz oğulları var.

Hususiyetleri

Kahverengi gözlü, kızıl saçlı, narin ve çok güzel olan Susan çabuk kızar, çabuk sevinir, çabuk üzülür. Yüzmeyi çok sever. Çocukları için ideal bir annedir.

Baba öğütleri:

EY ÇALIŞKAN ÖĞRENCİ

Ey çalışkan öğrencil.. İmtihan yaklaşıacak. Fakat işte o zaman derdin baştan aşacak. Önem verilmektedir dil derslerine fazla. Dolgun not almahsın; sınıf geçilmez azla!..

Bunun için daimî bir öğretmen olmalı. İmtihan vermek için bir LINGUAFON almalı. Avrupada yayıldı bu usul kaç senedir..

Çocuğum!. Bu LINGUAFON biliyor musun nedir?

Plâklar koyacaksın evde gramofona, Sen kulak vereceksin var dikkatinle ona,

O da, sana kolayca dersini anlatacak,

Böylece geçeceksin bu yıl sınıfı ancak.

Ele Veren Öpücük

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Fakat Blondie kollarının bütün kuvvetiyle adamı kendisinden itiyordu.

Polis müfettişi Welcome, tatlı bir sesle : «Demek bütün bildiklerin bundan ibaret, Blondie?» diye sordu.

Kızın altın sarısı buklelerle süslü çocukça yüzünü, parlak mavi gözlerini, boyalı ve kalın dudaklarını uzun uzun seyretti.

Kelimelerin üzerinde dura dura tekrar ısrarla : «Bu cinayet hakkın-da başka birşey bilmediğine emin misin Blondie?» dedi.

Kız, sükunetle cevap verdi : «Tamamile eminim, efendim.»

Gayet tabii hareketlerle çantasından küçük aynasını ve rujunu çıkarıp dudaklarının boyasını tazelemeğe başladı. Rujun güzel ve parlak gümüş mahfazası müfettişin dikkatini çekti.

«O ne güzel şey öyle.» dedi. Blondie, müfettişin gözlerini elinde-

ki dudak boyasına diktğini aynasından görmüştü.

Şaşırarak : «Bu mu?» dedi. Sonra güldü ve izah etti : «Bunlar yeni çıktı. Rengi ne hoş değil mi? Markası da tuhaf.. Öpbeni!»

Birdenbire kızarak döndü.

«İyi ama, Ben'in öldürülmesiyle bunun ne alâkası var.»

Müfettiş bir tek kelime ile cevap verdi : «Bak!» ve kıza yarısına kadar içilmiş bir izmarit uzattı. Bu, çok az kimsenin kullandığı, Şark tütününden yapılmış, pahalı bir sigaraydı, ağza alınan ucunda ruj lekeleri vardı.

Welcome yavaşça sordu : «Markası neydi? Öp Beni, değil mi? Bunu ölünün altında buldum. Sönmeden evvel hem ceketin kolunu, hem de halıyı yakmış!»

Kızın yanakları al al oldu.

«Yani dedi, bu sigarayı orada buldunuz diye Ben'i benim öldürdüğümü mü zannediyorsunuz? Eğer öyleyse, çok yanlış düşünüyorsunuz bay müfettiş. Evvelce de söylediğim gibi cinayet işlendiği zaman ben dışarıydım.»

Müfettiş başını salladı : «Biliyorum, bana o sırada Argentine Henry ile buluşmaya gittiğini söylemiştin.»

«Argentine'den de şüpheleniyor musunuz yoksa?»

«Doğrusunu istersen Blondie, evet.» diye cevap veren Welcome, odanın içinde dolaşmağa başladı.

Müfettiş devam etti : «Ve bence bu işi Argentine'nin yapmış olması ihtimali daha kuvvetli. Kulüpte kocandan başka kimse yoktu. O öldürüldüğü esnada da sen dışarda bir yerde Argentine ile beraber olduğunu iddia ediyorsun. Halbuki...»

Kız sertçe sözünü kesti : «Onunla yalnız on dakika konuştum. Hem inan bana, gerçi Ben'e âşık değilim, fakat o ne de olsa kocamdı. Argentine'e karşı duyduğum sevgi ise beni hiç bir zaman kocamı öldürmeğe teşvik edecek kadar kuvvetli olmamıştı.»

Bu sırada bir polis gelip müfettişin kulağına bir şeyler söyledi. Müfettiş Blondie'ye : «Affedersin,» dedi, seni bir kaç dakika yalnız bırakacağım, biraz işim var!..» Ve dışarı çıktı.

Çok geçmeden odanın arka kapısı açıldı ve içeriye yakışıklı, uzun boylu, esmer bir adam girdi. Kız ayak sesini duyarak döndü.

«Merhaba, Argentine!» dedi. Pek de memnun olmuşa benzemiyordu.

Argentine, şaşkın şaşkın : «Olanları şimdi duydum, hemen geldim!» dedi. «Kim yapmış acaba bunu?»

Kız fısıltıdan daha yavaş bir sesle : «İnşallah sen yapmamışsındır!» diye cevap verdi.

«Gülünç olma Blondie, biliyorsun ki seninle beraberdim.»

«Ben de müfettişe öyle söyledim zaten»

«Benden şüphe ediyor mu?»

«Orasını bilmem ama ip benim boynuma geçecek gibi görünüyor. Ben'in altında yarısına kadar içilmiş bir sigara bulmuşlar. Ceketini de yakmış. Yani Ben öldürüldüğü zaman sigara daha yanıyormuş. Hem de benim kullandığım marka bir sigara. Gerçi daha Welcom'a sövle-

medim ama okşam ayrılırken sana bir sigara verdiğimi hatırlıyorsun değil mi?»

Argentine heyecanlandı.

«Yalvarırım Blondie, bundan sakın onlara bahsetme.»

«Dinle, Argentine, seni severim, ama suçsuz yere asılmak da istemem.»

Argentine kıızı kendine çekip kollarının arasına aldı.

«Sevgilim, bundan sonra birbirimizden hiç ayrılmıyacağız, bu da o meşum gece sayesinde olacak, seni seviyorum, herşeyi senin için yaptım!»

Ona sıkıca sarılıp dudaklarından öpmeye başladı. Fakat Blondie kollarının bütün kuvvetele adamı kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Tam o esnada kapı açıldı ve müfettiş gülümsüyerek içeri girdi.

«Günaydın, Argentine. Kapıdaki adama senin girmene müsaade etmesini söylemiştim.»

«Eğer bu işte benim de parmağım olduğunu zannediyorsanız, büyük bir hataya düşüyorsunuz, bay müfettiş.»

«Telâşlanma canım. Ben öyle bir şey söyledim mi sana? Şimdi birer sigara yakıp arkadaşça konuşalım şöyle...»

Welcome, çakmağını çıkarıp sigaraları yakarken : «Blondie sana, elimizdeki yegâne ip ucunun bir izmarit olduğunu söyledi mi?» diye sordu.

«Biraz evvel anlatıyordun. Fakat bu sigarayı içenin Blondie olmadığına yemin edebilirim. O, dışarıda benimle...»

«Ve tabii sen de onunla beraberdin,» diye ilâve eden müfettiş başını salladı. «Peki, bana ayrılmadan evvel son defa ne yaptığınızı söyler misiniz lütfen?»

Argentine dudaklarının arasında duran sigarayı eline alıp, güldü : «Öpüştük!» dedi.

Birdenbire Welcome, adamın elinden sigarayı çekti : «Tamamiyle düşündüğüm gibi,» dedi. «Ben'e ateş ettiğin zaman yere düşürdüğün sigaranın ucundaki kırmızılıkta oraya senin dudaklarından geçmişti demek. Biraz evvel ben içeri girerken gene öpüşüyordunuz. İşte bu da onun izlerini taşıyor.»

İki izmariti yana yana tutup Argentine Henry'ye uzatarak ilâve etti : «Birbirlerine ne kadar benziyorlar değil mi?»

KESKİN ZEKÂ

Halife Harunurreşid'in kumandanlarından biri idama mahkûm edilmişti. Gidip Harunurreşid'e rica ederek ölümden kurtulmak istediği vakit Halife kendisine şöyle dedi:

— Kadıların verdikleri hükümleri bozmak, benim elimde değildir. Yalnız sana bir yardım olmak üzere bir kâğıda "ölüm", bir kâğıda da "Hayat" yazarak ikimiz arasında bir kur'a çekeceğim. Eğer şansın yaver olur da "Hayat" kâğıdını çekersen kurtulursun..

Biraz sonra birer kâğıt hazırlanır. Halife kâğıtlara yazacaklarını yazar. Bir kap içinde çekilecek kur'ayı getiren uşak, kumandanın kulağına eğilerek şöyle der:

— Dikkat edin! Her iki kâğıtta da "Ölüm" yazıyor!.

Kumandan, hiç istifni bozmaz, her iki kâğıtta "Ölüm" yazdığını bile bile kur'ayı çeker ve hayatını kurtarır.. Aceba nasıl yaptı?..

NAT PINKERTON

ADI NOKİ'DİR.. DOKLARDA BEKİ..
BERTİN MEYHANESİNDE SARHOŞ
OLDU.. PALAVRA SAVU-
RUYOR.. İNTHAR
DEĞİL CİNAYET
DİYOR..

SENİ KA-
RARDAN
İSTİYOR.
LAR..
BUYURU-
NUZ..

BEN BİRŞEY YAP-
MADIM... HİÇ...

NOKİ KARARDI GÖTÜRÜLDÜ

SÖYLEMEZ.. PERİ AĞABEY.. MESELE
SEN SÖYLE
TİRİZ..
BİZİYOR.
MA..

PERİ AĞABEY.. MESELE
ŞU...

GECE YARISINDAN HEMEN
SONRA MÜKELLEF BİR
OTOMOBİL GELDİ.
İÇİNDEN BİR ÇİFT
ÇIKTI. BİR KAV-
GA EDİYORLAR
DI KI...

BENİ İN-
CİTİYOR.
SUN.. BİRAK
BENİ..

VAZGEE BET-
YA.. HAYDİ SİM-
Dİ USLU KIZLAR
GİBİ OTELE DÖN
BU
SIRA
DA..

NOKİ'NİN ANLATIŞI: KIZ GİÇLİK
ATTIYOR BAĞIRIYORDU. HERİFTE
ONU NEHİRE SÜRÜKLÜYORDU.

AY! BIRAK
BENİ...
İM DAT!

DAHASI
VAR
ABİ!

NEHİRİN TAM KENA-
RINDA BOĞUŞU.
YORLARDI.
KIZ GENE
BİR GİÇLİK
ATTI..

SONRA HERİF KIZI SUYA AT-
TI.. BİR ŞAPIRTI DUYDUM O..
KABAR...

BETYA
BETYA

HERHALDE
DOĞRUYU
SÖYLÜ-
YOR..

BESBELLİ YA-
LAN SÖYLÜYÖ

NOKİ'NİN ANLATTIK-
LARI ÇARLİS İÇİN
ÇOK KÖTÜ.. DOĞRU
YU SÖYLEDİYSE
TABİİ...

YALAN SÖYLEMESİ
MUNTEMEL.. BETYA
ASLAN GİBİ KIZDI.
BALIK GİBİ DE YU-
ZERMİŞ.. MAYOSU
NU DA GİYMİŞ
TI..

ÇARLİSİN YALAN SÖYLEDİĞİ
MEYDANA ÇIKTI KIZI BEKLE-
MEK İÇİN DOKLARA GÖTÜR-
MÜŞ. SİZ
BANA YAR-
DIM E-
DEBİ-
LİR..
SİNİZ

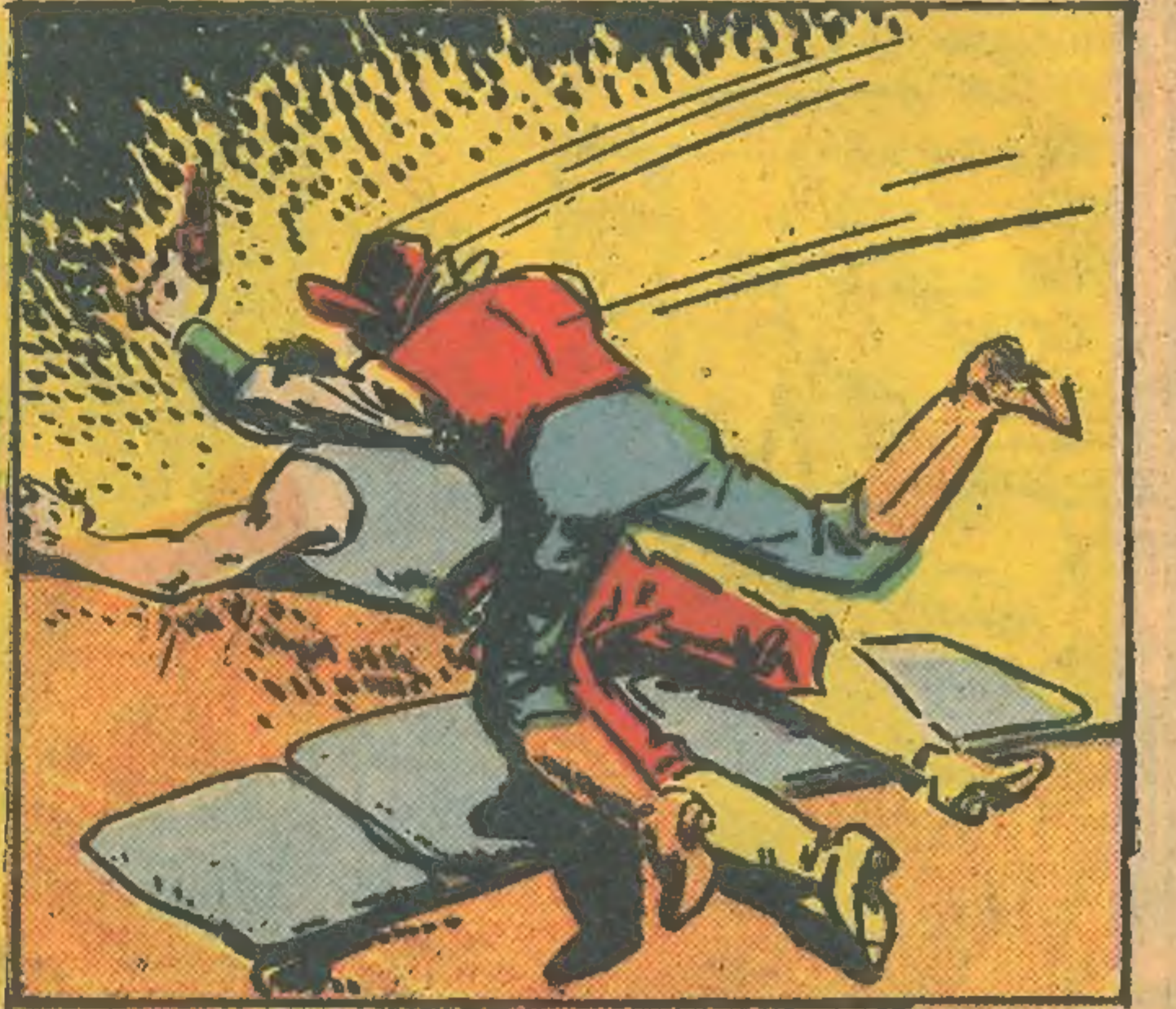
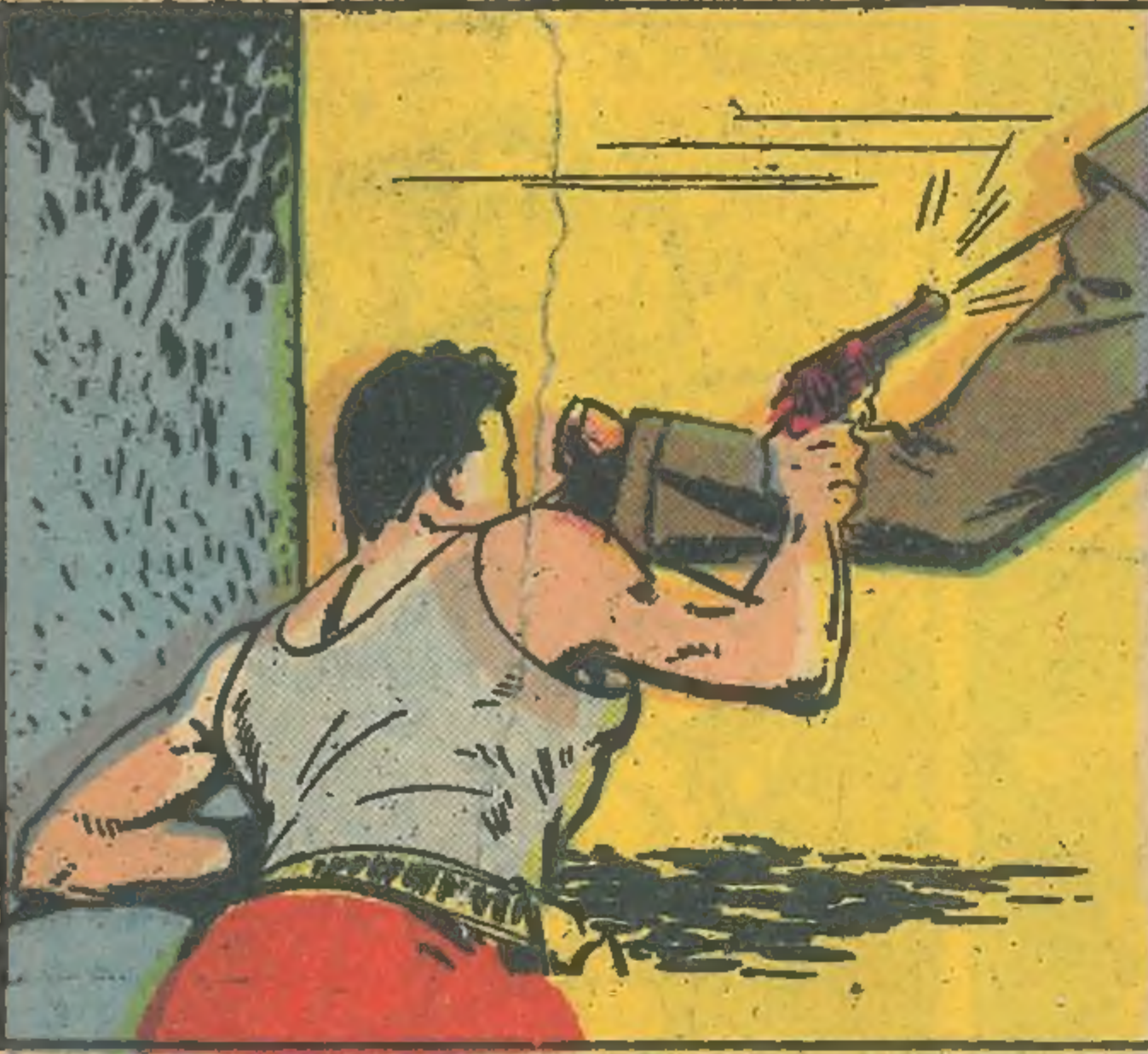
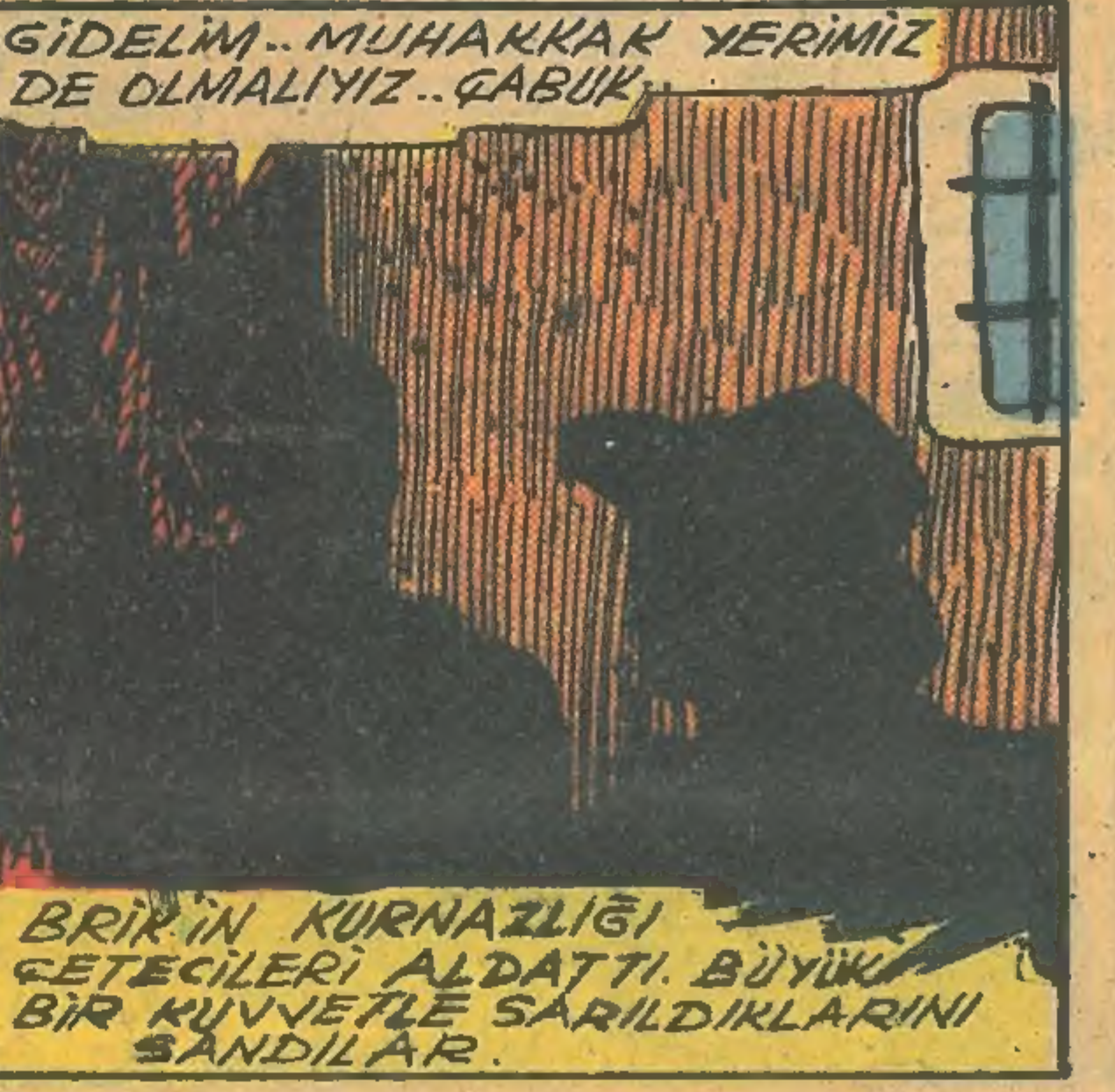
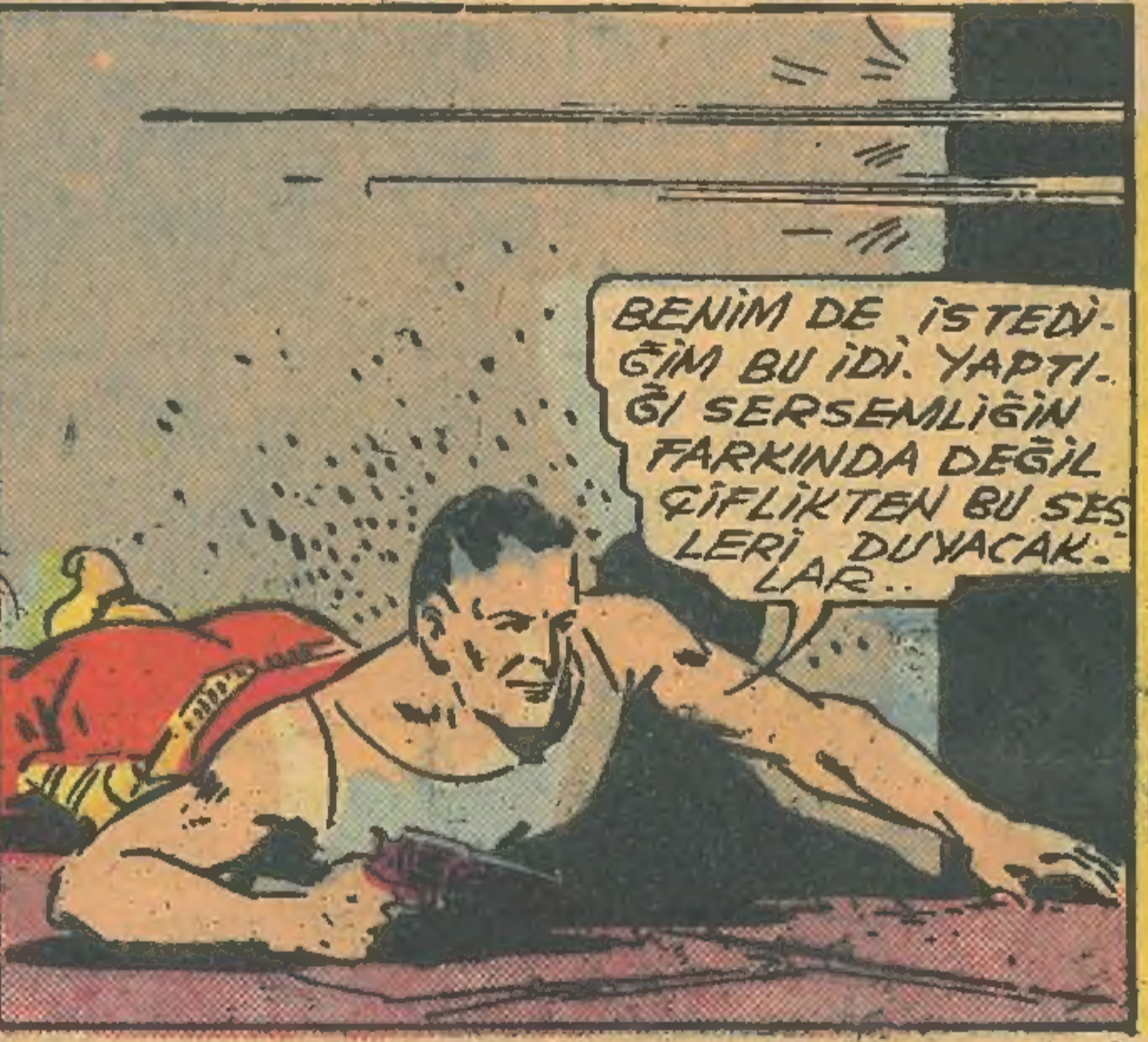
KENDİSİNİ BİR SAAT SON-
RA MERMER TAHI'N
ALTINDA BEKLEDİĞİ-
Mİ SÖYLE

SONDERECE MÜHİM
İMİŞ DEYİN..

ARKASI
VAR

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

ÇETECİLER DEN BİRİ BİRDENBİRE FİRLADI KAÇMAĞA YELTENDİ. BRIK TAM ATEŞ EDECEKTİ İKİNCİ ÇETECİ ATILDI.

YÜZBAŞI MARK.
ALDIĞI EMİRLE
MULAVİNİ İLE
BERABER İZİNİ
BİTMEĐEN VA-
ZİFESİNİN BA-
ŞINA DO-
NER.

ZAVALLI ELSACIK!..
ACABA HIÇ HUZUR
VE SÜKUNA KA-
VUŞAMIYACAKMI?

SEN ONUN İÇİN,
LÜZÜLME. MARK.
GENÇ, GÜZEL VE
SEVİMLİ DE OL-
DUKTAN SONRA.

BÖYLE SÖYLEME CENİ.
SEN ONU TANIMADAN,
NEFRET EDİYORSUN.
BU DOĞRU DEĞİL.
OFOK NAZİK VEÇOK
İYİ BİR KIZ. ŞİM-
DİYE KADAR HIÇ
BİR GÜLMEMİŞ..

SÖZLERİNİ BİR
DUYAN OLSA, Sİ-
Zİ YÜZBAŞI DEĞİL
BİR ŞAIR ZAN-
NEDER..

HAKLISIN! AMA BEN EL-
SAYI SEVIYORUM.
HAYATINDANDA MEM-
NLINUM.

HALBUKI BEN
DAHA PRATİK
İNSANIM.. DÜŞÜ-
NÜYÖRÜMÜKİ...

TEHLİKELİ SA-
HAYA GİRDİR
TELSİZİN
BAŞINA
GEÇ. LEMN

TAYYARE HARE-
KET ETTIKTEN
SONRA, ELSA
ŞEHRE DÖN-
MEK İÇİN
SAMİN KUL-
LANDIĞI OTO-
MOBILE BİNİR.

AMAN YENGE
UZULMEYİ BIRAK...
SAKIN AĞLAMA..
SONRA CILDIN
BOZULUR..

KORKMA SAM.
AGLANIYA CAGIM.
BEN HAYATTA
AGLAMAMAYIDA
ÖGRENDİM.

BİRKAÇ GÜN SONRA..

ALÂKANA TEŞEKKÜR
EDERİM, AMA YALNIZ
YEMEĞİ TERCİH E-
DERİM.

İSTE BU İYİ... SEN OLMA-
NIZ LAZIM. MARK İSİNİ
UYDURUP MUHAKKAK GERİ
DÖNER. BİR TEKLİFİM VAR.
BU AKŞAM VENEGİ
BERABER YESEK.

MARK. YILK
LERNIN WA-
LATININ KADA-
UNTUN ODA-
JURBIN ODA-
CEMILIR ODA-
BUNTER ODA-
GENA PICIN
DE GE IN WA-
CIVOR NUT-
LA ODA-
B EKLIVEN
ELSA.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

MUHAKKAKKI GERİ GELECEK. BUNU BANA VAAD ETTİ. BENİM İÇİN GELECEK... VE BENİM YÜZÜMÜ GÜLDÜRECEK... CANIM MARK.

LAKİN BU SIRADA YENİ HADİSELER CEREYAN ETMEK ÜZEREDİR. SAMİN AKLINA SEYTANI BİR FİKİR GELİR.

LAKİN BU FOKUS-TACA ÇEKİLEN BİR FOTOĞRAFOLMALI... TABİ PARASIDA O NİSBETTE BOL OLACAK.

SİZ BUNU BANA BIRAKIN. BEN ÖYLE FİRSATLARI HİCKA-CIRMAN!

YİNE BU UZURSUZ ADAM. BU SEFER BİR DERS VEREVİM DE AKLI BAŞINA GELSİN.

4/8

İSTE TAM SİRASI! BÖYLE, ÇEKERSEM BERABER YÜRÜYÖRLARMİS GİBİ ÇIKAR.

BİR DAKİKA BAYAN...

BUYRUN MAKBUZU BAYAN! FOTOĞRAFINIZ YARIN HAZİRDİR.

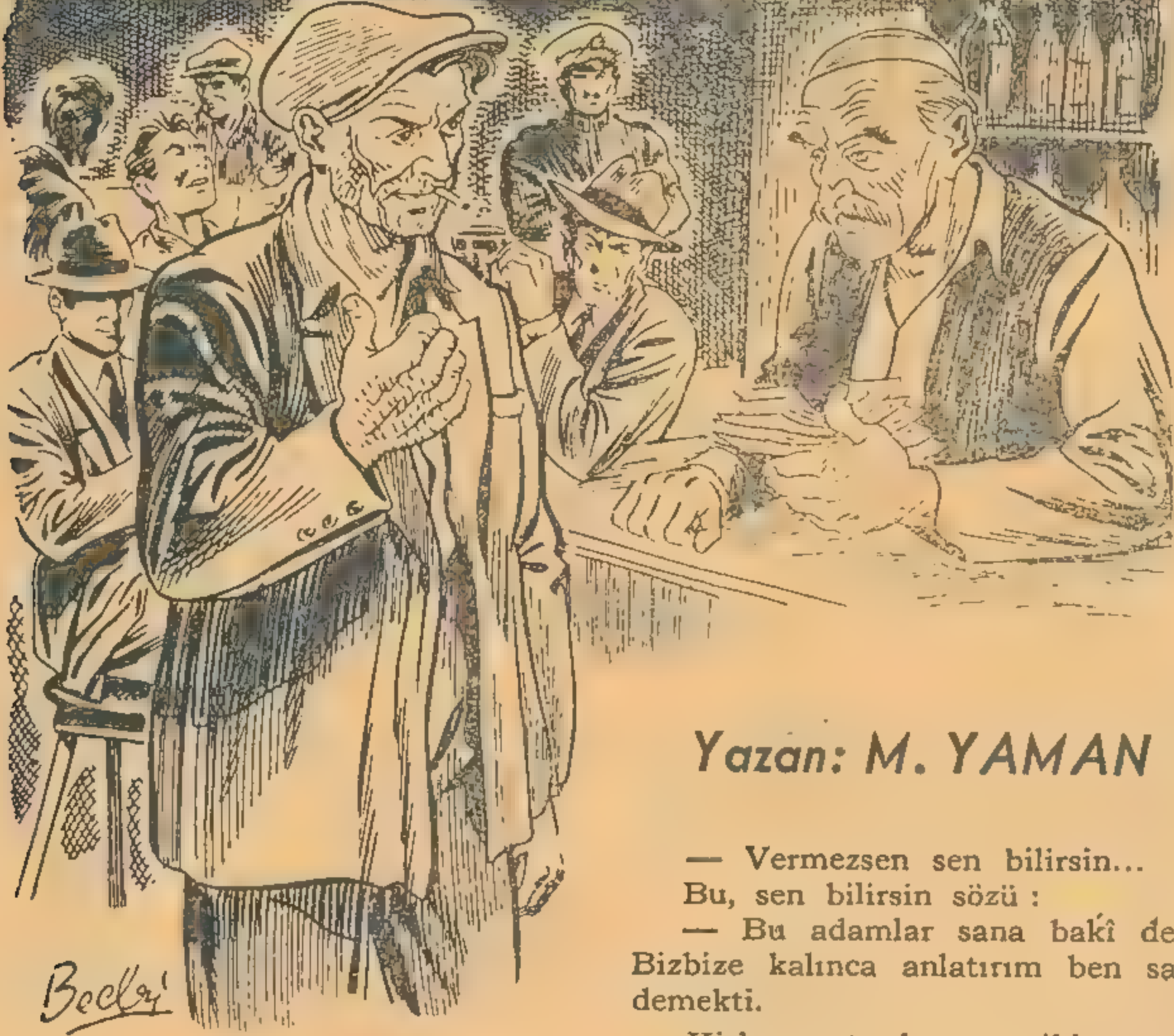

ERTESİ GÜNÜ...

İYİ ÇIKTIYSA ÇOK SEVİNECEĞİM... BİR KOPYASINIDA MARKA YOLLARIM...

KIRKOR HİNCİ

Yazan: M. YAMAN

— Vermezsen sen bilirsin...
Bu, sen bilirsin sözü :
— Bu adamlar sana bakî değil.
Biz bize kalınca anlatırım ben sana, demekti.

Kirkor usta kuzu gibi paraları veriyordu amma hırsından tansiyonu yükseliyor, yemekten içmekten kesiliyor, sık sık berbere giderek hacamat oluyor, dünya başına zindan kesiliyordu.

Günde kırk müşteriye bedava içirmek, elli fakiri doyurmak ona ağır gelmezdi. Allaha şükür meyhanecisi iyi işliyordu. Fakat böyle haraç vermek ona pek ağır geliyor, zıvanadan çıkıyordu.

Bir bayram üstüydü. Her bayramda olduğu gibi, Karabatak Arif hazır bir kat elbise, bir çift kundura, iç çamaşırı, gömlek, cebine harçlık, eline şişe istiyecekti. Bu yüzde yüz muhakkaktı. Zaten Kirkor, bayram yaklaşırken bu parayı hazırlardı.

O akşam neşesizdi. Mütemadiyen lokmanruhu kokluyor, gözlerini kapıya dikiyordu. Geceyarısı olduğu için müşterileri keyiflerini tamamlayıp çekilmişti. Kirkor usta gitmiyor ve bekliyordu. Nihayet beklediği geldi. Bu külhanbeyi fidanı, ondörtlük bir küfeci oğlandı :

— Usta Kirkor, Arif ağabeyimin selâmı var. Yarın elini öpmeye gelecek, hazırlıklı bulunsun, dedi. Sonra evde misafir var. Rakı yetişmedi. İki kilo rakı ile bir pişmiş tavuk, on iki hazırlap yumurta, kibar müşterilere verdiği yağlı Edirne peynirinden bir kalıp, iki tane de ödünç çatal istedi.

Kirkor usta yerinden fırladı :
— Ben bundan sonra haraç verecek değilim, dedi. Erkekse gelsin de alsın.

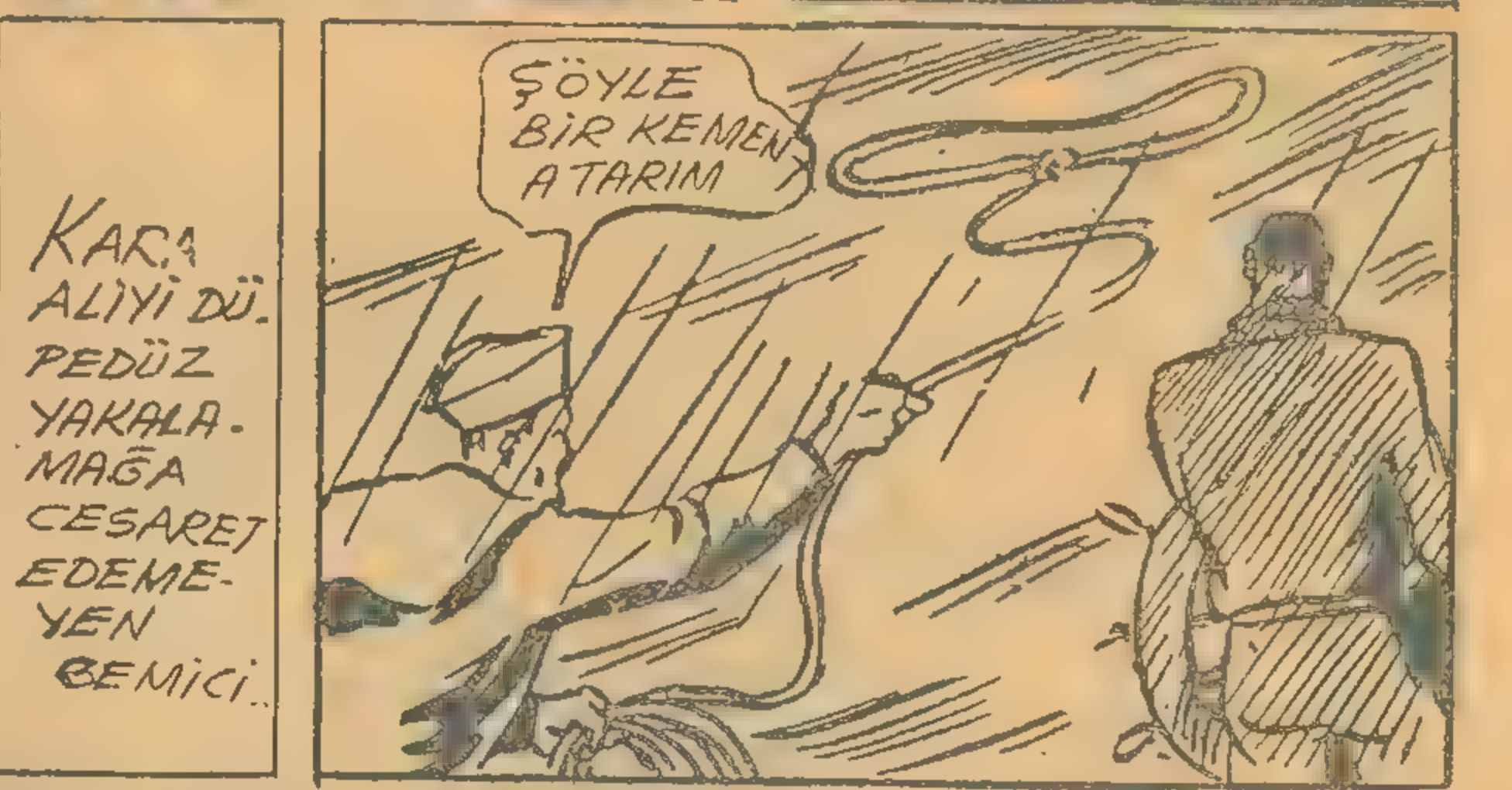
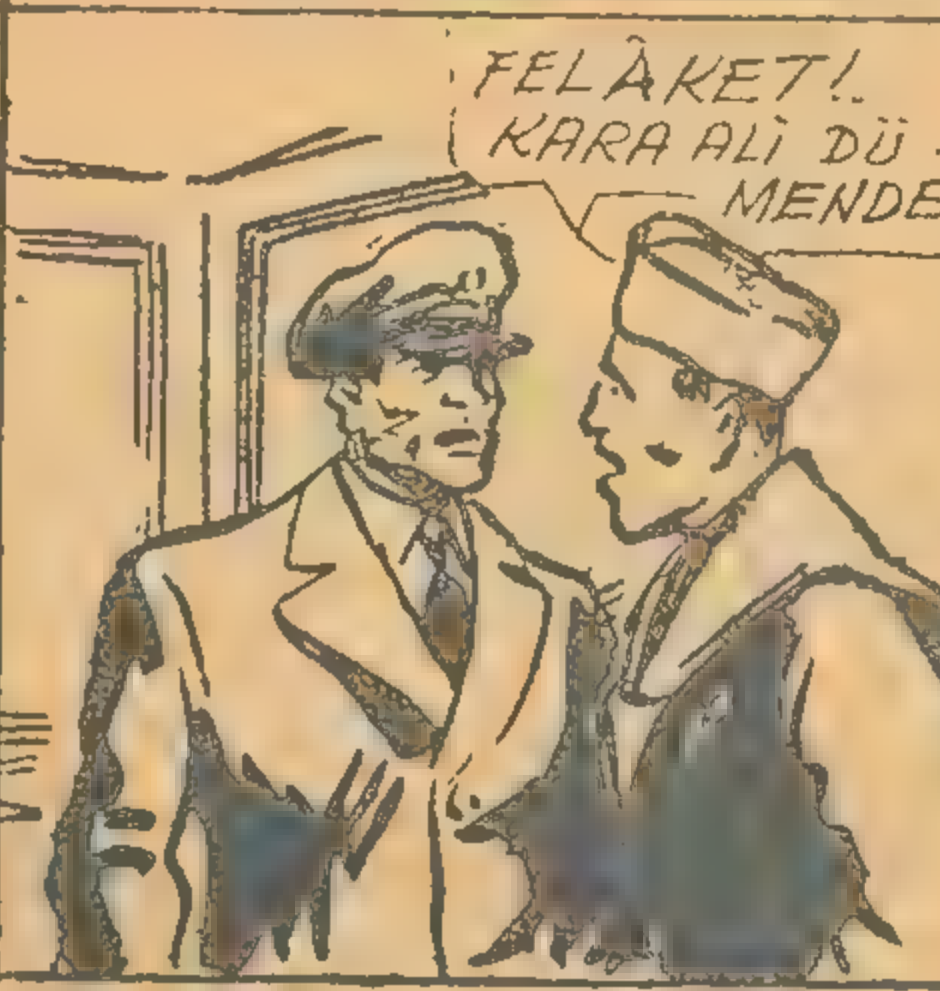
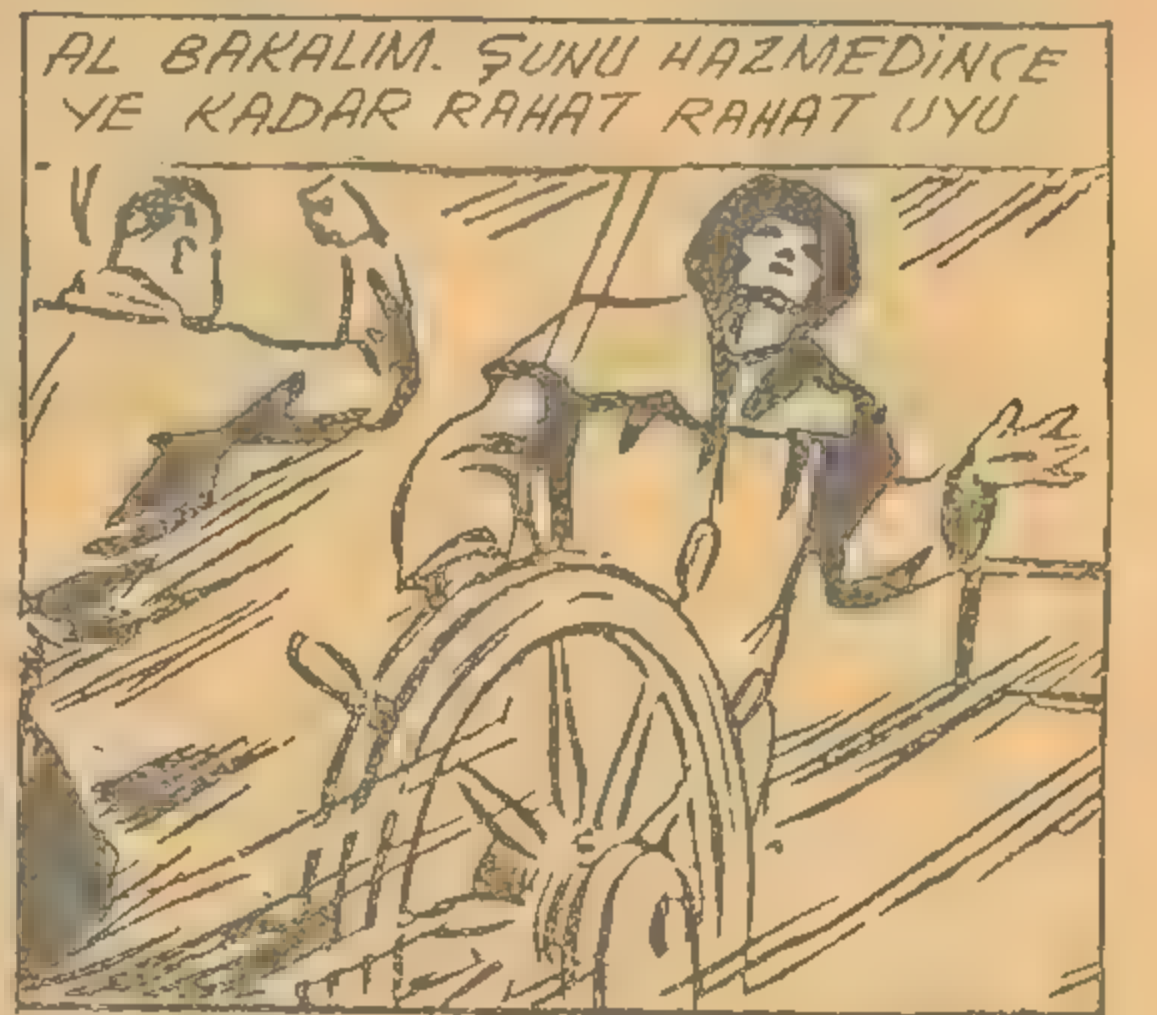
«Elçiye zeval yok!» diyen küfeci oğlanı yıldırım gibi uçup bu haberi Karabatak Arife ulaştırdı. Gençirisi delikanlı yerinden fırladı :

— Ben de onu şimdi tezgâh başında şişlemezsem yedi mahallenin iti yüzüne tükürsün, bundan sonra karı diye gezeyim.

Fırladı, misafiri olan kürt Mustafa da peşinde. Tenha caddeleri bıçak elde, gözler kançanağı, geçtiler. Fakat... fakat Kirkor ustanın meyhanesinin önüne geldikleri zaman kepenkleri kapalı buldular. Kepenklerin üstüne şu ilân yapıştırılmıştı :

«Kıraklık dükkân»

Karabatak Arif hırsından kafasını kepenklere vurup vurup ağlarken Kürt Mustafa kakhahaları basıyordu.

GEMİCİ KEMENDİ İLK ATIŞTA KARA ALI'NIN KOLLARINA GEÇİRDİ. ARKASI VAR.

Ne zaman meyhane tıklım tıklım dolsa da, geceyarısından sonra, kepenkleri indirip, kapı kepengini altından ancak bir kişi geçebilecek kadar açık bıraksa ve bol kazancını sıkır sıkır saymağa kalksa o imansız karşısına dikilirdi :

— Ver bakalım benim hakkımı Usta Kirkor.

Bu, o semtin meyhanecilerine dadanmış bir belâli, adıyla saniyle Çeşmemeydanlı Karabatak Arifti.

Kirkor usta ağlamaklı olmuştu. Öz be öz evlâdıymış gibi, bu herif gece, gündüz tanımaz, karşısına dikilirdi :

— Usta, önümüz bayram. Bizim de gençliğimiz var, biz de giyinip kuşanacağız, sen bana şuradan bir yüz kâğıtçık ayır.

Sonra her akşam, ya kendisi gelir, veya polislerden pirelendiği zaman bir çocuk gönderir, şöyle dedirtirdi :

— Arif ağabeyimin selâmı var, buraya kadar gelemedi. Sende alacağı varmış. Bana ver götürceğim. Sonra bir de şişe istedi. Mezesiyle.

Öfkesinden titriyen adam, üstelik :

— Elini biraz çabuk tut, tekdi-riyle de karşılaşırdı.

Bütün ihtiyarlar gibi, Kirkor Ustanın da canı tatlıydı. Canını vermeğe, yongayı vermeği tercih ediyor, belâ belâ üstüne okuyarak istenileni yapıyordu.

Karabatak Arifin istediği muhakkak yerine getirilmeliydi. Pazarlığa hiç yanaşmaz, ağzından çıkanı almadan gitmezdi.

— Biz de genciz be Kirkor usta. Bizi de Allah yarattı. Yiyip içeceğiz elbette. Ben haracımı almalıyım.

Kirkor ustanın aldığı kabadayı garsonlar, elaltından haber uçurduğu bekçiler birşey yapamıyordu. Herif hem kurnaz, hem zeki idi. Kendisine kurulan tuzağı hemen sezer, meyhanede sivil memurlar da olsa yine alacağını almağa gelir, fakat başka türlü dil kullanırdı :

— Kirkor Ustacığım, muzayaka içindeyim. Bir yerde alacağım var. Onu alınca hemen parayı getiririm. Mümkünse sen şuradan bana yirmi lira ver.

Arkasından da gayet tatlılıkla söylenirdi :

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 15

Bu mektup çok kısaydı :

«Tarık Bey, korkacak birşey yok. Şermin Paşanın vasiyetini tutmak istiyor. Bir kaç gün daha ben burada kalacağım. Ve ben burada oldukça içinizin rahat edeceğinden eminim.»

Kayıktaki diğer adam, Civeleğin âşığı ve Tarığın arkadaşıydı. Bir saat kadar yalının önünde do-laştıktan sonra çekilip çıktılar.

Yavaş yavaş gamlı bir karanlık Boğaza ve yalıya çöktü. Sular karardı, gece başladı.

İki kadının akşam namazı kıldıkları saatteydi. Merdiven başından o çatlak erkek sesi yine duyuldu :

— Arap, hey arap.

Dehram yatıyordu. Pek halsizdi. Kaç defa ayağa kalkmak istediye dizleri bükülmüş ve yatağın üzerine yığılmıştı.

Mansurun sesini duyunca yine davrandı. Bütün canını dişine tak-tı ve :

— Geliyorum efendim, diye seslendi.

Şermin bu sesi duydu. Hırsla odadan çıkarak :

— Yerinden bile kimildamıya-caksın Lâla, dedi.

— Küçükhanımefendiciğim, ne yapayım!

— Hayır. Yat ve uyu.

Lâla itaat etti. Arası çok geçmeden Mansurun sesi yeniden duyuldu. Civelekle konuşmakta olan Şermin büyük bir asabiyete kapıldı. Kimsenin kendisini tutmasına meydan vermeden merdivenlere atıldı. Koşarak yukarıya çıktı. Sofayı bir hamlede geçerek kütüphane odasına daldı :

— Ne istiyorsunuz?

Koskoca oda leş gibi rakı koku-yordu. Bir tarafta rakı şişesi, bardak, pastırma ve sucuk parçaları duruyordu.

Mansur, gözleri kançanağı gibi, yüzü kızarmış, suratı, vücudu büsbütün çirkinleşmiş, ayakta, ihtiyar bir karga, bir kartal gibi duruyordu.

Hiddetle içeriye giren kız oda-nın ortasına doğru ilerlemişti.

Kambur, umulmaz bir çeviklik-le sıçrayıp kapıya koştu. Onu kilitledi ve anahtarı alarak cebine attı.

Bu harekete muvaffak olması hırslarını büsbütün şahlendirmiş, yüzünde korkunç bir sırırtış belir-mişti :

— Seni istiyorum güzelim, seni istiyorum.

Sinirleri üzerinde, ve pek hid-ditli olan Şermin odaya kapatılmış olmaktan korkmadı. Bir adım ata-rak haykırdı :

— Ne yapacaksınız beni?

— Senin gibi güzel kızlar ne yapılır? Sevilir, okşanır... Değil mi?

— Terbiyenizi takınız. Namus-lu bir kız karşısında bulunduğunuzu unutmayınız.

Mansur haykırdı :

— Namuslu bir kız ha! Paşa se-ni tevekkeli mi yalıda alakoydu. Be-raber yatıp kalktığını ben bilmiyorum? Son zamanlarda senin sa-fanı sürdürdün. Zaten sana duyduğun hırs yüzünden öldü.

Şerminin içi nefretle titredi :

— Size artık acımiyorum. dedi. Siz iğrenç bir insansınız. Bu zama-na kadar çektiğiniz azdır bile. Ce-nabıhak ne kötü bir insan olacağımı-zı bilmiş de onun için sizi sakat ya-ratmış.

Kambur iliklerine kadar titredi. Dişlerini gıcırdattı. O güzel kızın ağzından bu sözleri duymak yüreğini parçalamıştı.

Yüzüne tokatla vurulmuş gibi sendeledi. Arkasını döndü. Gözlerin-den birer, ikişer damla yaş tekerlen-di. Telâşla gidip rakı şişesinden bar-dağına koydu. Tepesine dikerek bir hamlede içti.

Bağrı yanmıştı. Bir müddet yut-kunamadı. Tikanır gibi oldu. En ya-kın bir koltuğa çöktü. Gözlerini kı-za çevirdi. Bir düşmana bakar gibi, elemle, ıstırapla, nefretle baktı. İri dudakları kıpırdadı :

— Senin gibi kızları görmediğim, ağızlarından böyle sözler ısıtmediğim için gâvur karısının yanında çok ra-hattım, dedi. Okumak, seyahat ro-manları, felsefe kitapları, ilmi eser-ler arasında kendimi kaybetmek, öm-rümü öyle geçirmek isterdim. Bütün fenalığım kendimeydi. Fakat görü-yorsun ki yaradılışım ile eğlenmek, bü-tün acıları bana reva görmekle sen de kinime hedef olmağa hak kazandın. Bana bak. Seni burada bir paçavra-ya çevireceğim. O katı yüreğini ye-rinden sökeceğim. Ona sıcak sıcak dişlerimi geçirmekten sonsuz bir zevk alacağım. Anlıyor musun?

Şermin metanetle :

— Çok iyi anlıyorum, dedi. Size hiçbir zararı dokunmayan bir kız için pek mükemmel tasavvurlarınız var.

Mansur dişlerini gıcırdattı :

— Bana zararı dokunmayan kız ha! Biraz önce söylediklerini unut-tun mu?

— Sebep oldunuz. Zorla nefreti-mi celbettiniz. Daha önce, Paşanın sağlığında ben size çok acırdım. Size verdiği tahsisatı iki misline çıkar-masına sebep olan bendim. Sizin hayatınızı düşünür, daima ıstırap duyardım. Buraya geldiğiniz zaman da aynı insanı duyguları taşıyordum.

Fakat sizin ilk işiniz biçare, emektar hizmetçilerin birikmiş aylıklarına el koymak, paşanın vasiyetnamesini or-tadan kaldırmak, onun resmini par-çalamak, ihtiyar bir adamı kırbacla dövmek ve bir kuduz gibi bana sa-tışmak oldu. Hastalandığınız zaman, bir kısım fenalıklarınızı unutmaya karar vermiş, size bir kızkardeş ol-mak istemiştım. Fakat siz benim ha-yatıma da göz dikmiş bulunuyorsu-nuz. Anlıyorum ki merhamete müs-tahak bir insan değilsiniz.

Kambur yine dişlerini gıcırdattı :

— İnsanların merhameti kadar beni iğrendiren ve beni sinirlendiren birşey yoktur. Ben kimseden mer-hamet beklemiyorum. Hele senden hiç. Anladın mı? Sen bilâkis benden merhamet dilen. Fakat sana karşı merhametsiz kalacağımı da kafana koy. İnemelerin, feryatların, kıvran-maların benim hislerimi büsbütün gıcıkliyacık, bana daha fazla zevk verecektir. Ne kadar mümkünse o kadar yalvar, okadar kıvrın, okadar inle. Hayata karşı olan kinimi de senden çıkartacağım. Eğer azıcık ak-lın varsa gözüme girmeye çalış.

— Sözlerinizle beni asla korku-tamazsınız Mansur Bey.

— Korkutamam, öyle mi?

Şermin gayrı ihtiyarı titredi. Sarhoşluğu gittikçe artan Mansur arka cebinden tabancasını çıkartmış ve yanındaki sehpanın üzerine koy-muştu :

— Korkutamam ha. Görüşeceğiz. Ben senin canını öyle yakacağım ki, baygınlıklar geçirecek, tırnaklarınla etrafı koparacaksın. Böylesi daha tatlı. Şu beyaz, yumuşak boynuna dişlerimi geçireceğim. Nefesinin ke-silmesi, hırlamaların, ekşimsi kanının lezzeti pek hoşuma gidecek. Üstünü, başını yavaş yavaş parçalıyacağım. Bak, şurada ip var, gördün mü?

(Arkası var)

Senin gibi güzel kızlar ne yapılır?. Sevilir, okşanır!.

Falci

Nakleden: Mustafa RONA

Nelli, iki haftadır bu sayfiye otele oturmuyordu ve on gündür de boyuna Peter'in kolunda görülmüyordu. Diğer müsteriler, artık ikisini bir çift sayıyorlardı. Halbuki hakikat bu merkezde değildi. Nelli, kendisine kavalcelik eden delikanlıya bir gün keyifsiz, bir gün neşeli, bir gün çılgınca sevinçli görünüyordu, hergün yeni bir tarafından belir-mekte kusur etmiyordu ama ne çare? Peter'i bir türlü gerçevesinden çıkarmak mümkün olmuyordu.

— Gezmeğe gidelim mi Peter?

— Helbette Nelli!

Ve gidiyorlardı. Tiyatrodan, edebiyattan tutun da fiziğe ve kimyaya kadar herşeyden bahsediyorlardı. Fakat Nelli, bir türlü delikanlıyı istediği mevzua sevkedemiyordu. Bir gün, nihayet dayanamayıp sordu:

— Şimdiye kadar hiç âşık oldun mu Peter?. Ama söyle sahiden âşık!

— Helbette! Nişanlandım bile. Yazık ki, nişanım zatürriyeden öldü. Yoksa şimdiye kadar aile babası bile olmuştum. Bekârlığı esasen sevmem. Bir evim, bir karım, çocuklarım olsun isterim!

Nellinin yüreği hızla çarpıyordu. Peter şimdiye kadar hiç böyle konuşmamıştı. Peter'in sözünü kesmeğe bile cesaret edemiyordu. Delikanlı devam etti:

— Bir kere hoşuma giden kadına raslarsam artık düşünmem bile. Hemen evlenirim. Ondan sonra da artık gözüm dünyada başka hiçbir kadını görmez!

Peter, Nellinin yüzüne bakınca genç kız mahcup oldu. Delikanlı konuşsun diye beklledi ama, tam bu esnada İvon, koluna nişanlısını takmış, Marsel'le geliyordu. Daha uzak-tan seslendiler:

— Çocuklar, biz şimdi nereden geliyoruz biliyor musunuz? Falci-dan! Hem de meşhur bir falci ha! Görseniz neler söyledi, Marsel, dünyaca meşhur bir piyanist olacaktı. Birbirimize fevkalâde uyuyormuşuz. Altı çocuğumuz olacaktı. Bir defa zengin olup servetimizi kaybedecek, fakat sonra tekrar kazanacaktı.

Nelli, bu sözleri duyunca, üstüne bir dalgınlık gelmişti. Peter de falciya dair bazı şeyler sormuştu. Böyle şeylere inanmış meğerse... Nelli ise, bu çeşit saçmalara hiç kulak asmazdı ama, şimdi sesini çıkarmıyordu.

Akşam, Nelli, ne yapıp edip İvon'u buldu. Falcinin adresini aldı.

Ertesi gün de erkenden tek başına ve Peter'e görünmeden falciya gidip kadınla bir şeyler konuştu. İyi anlaşmış olmalıydılar, ki falciyan çıkarken yüzü gülüyordu.

İki saat sonra, otele öğle yemeği yedikleri sırada Nelli birdenbire Peter'e, falciya kadar uzanmak teklifini yaptı. Peter, hemen razı oldu. Birlikte, falcinin evine yöneldiler. Fakat oraya varınca Nelli:

— Peter! dedi. Sen önce gir, falciyi ziyaret et! Sonra bana anlatırsın!

Peter, falcinin yanına girince Nelli, imtihan kapısında bekleyen bir kız çocuğu gibi sinirlenmişti. Nihayet delikanlı göründü. Genç kız heyecanla:

— Nasıl Peter?. Falci neier dedi? diye sordu.

— Biliyor musun önce hiç inanmıyayım dedim ama kadın öyle şeyler söyledi ki..

— Aman söyle.. Merakımdan çatlıyacağım.. Neler dedi bakayım?

— Bana dedi ki: « Siz bir kadın arıyorsunuz. Halbuki o kadın gözlerinizin önünde duruyor da görmüyorsunuz! dedi. Yakınızdaki sarı saçlı, mavi gözlü genç kız, sizi son derece mes'ut edecektir. Sizi çılgın gibi seviyor.. » Ya Nelli.. Falci bunu söyleyince gözlerim açıldı.. Meğer ben şimdiye kadar uyuyormuşum..

Nelli sarı buklelerini sevinçle sallıyarak, mavi gözlerinin içi gülerken söylendi:

— Öyleyse ne duruyorsun?. Hemen talip ol!

Peter:

— Tabii! dedi. Hemen bugün Erika'nın annesine gidip kızlarını isteyeceğim!

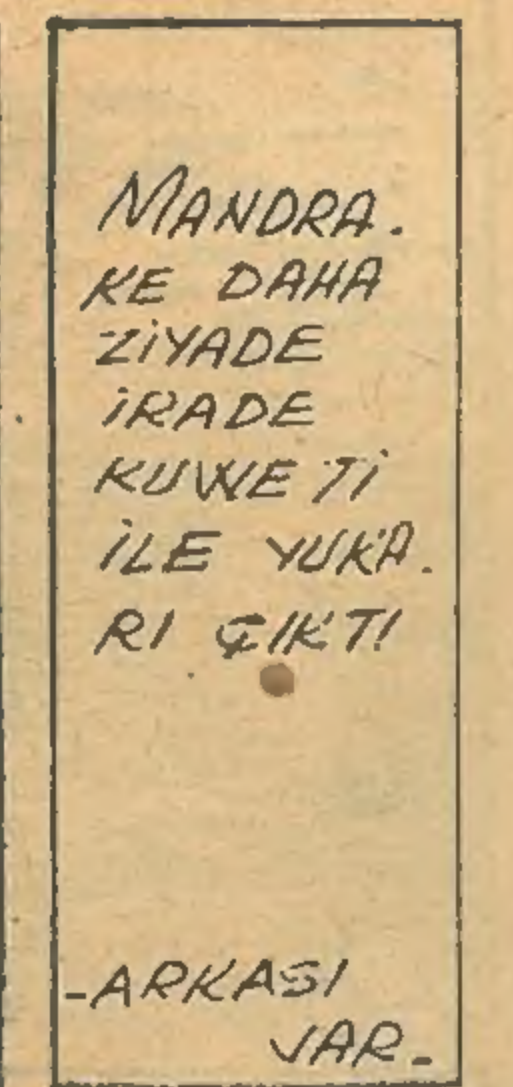
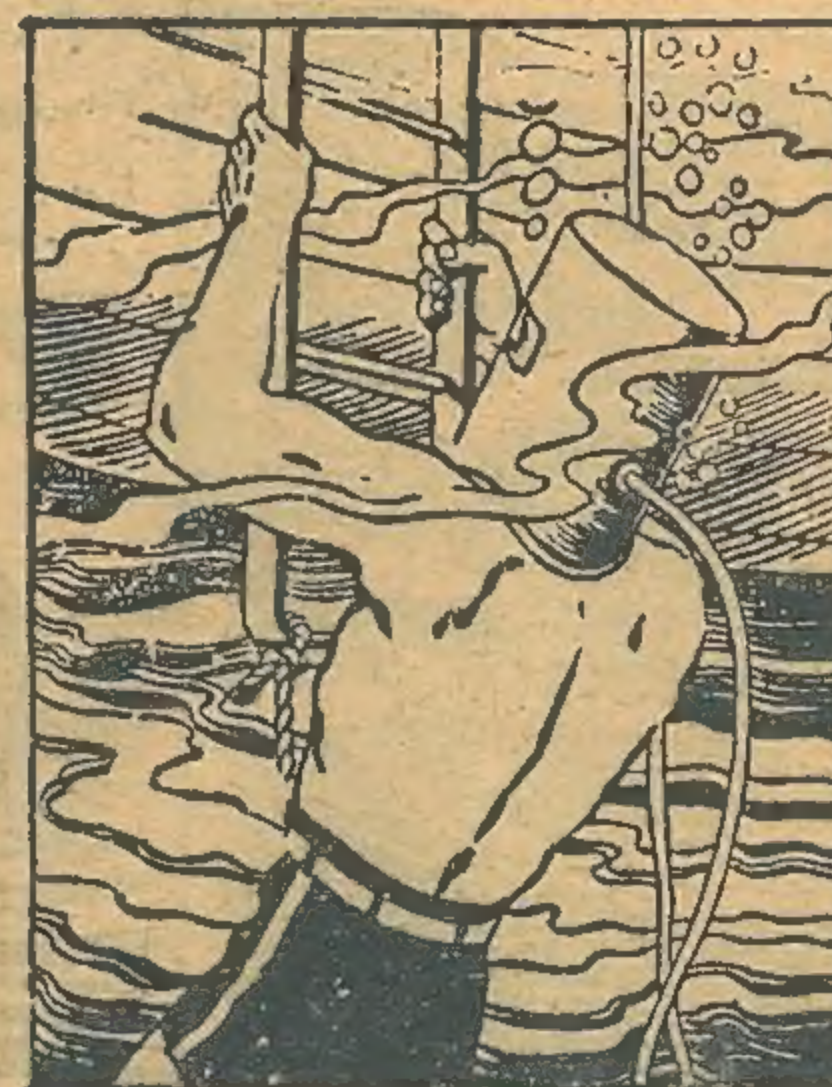
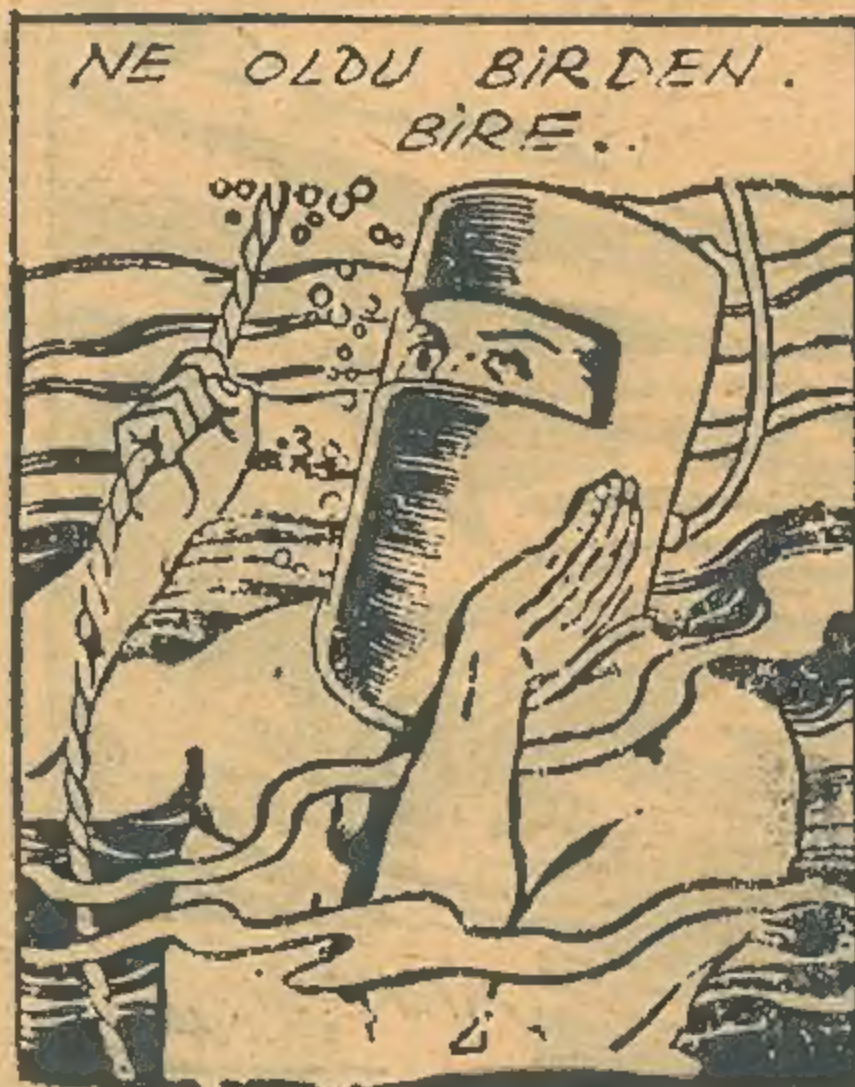
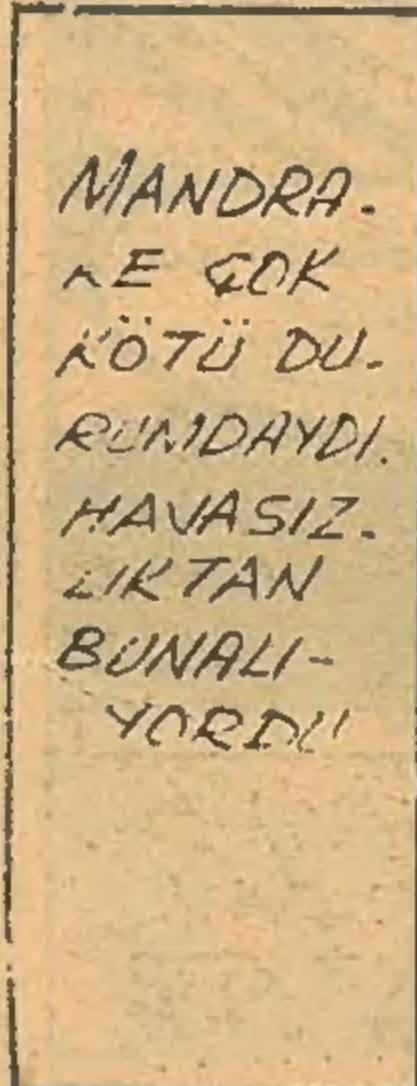
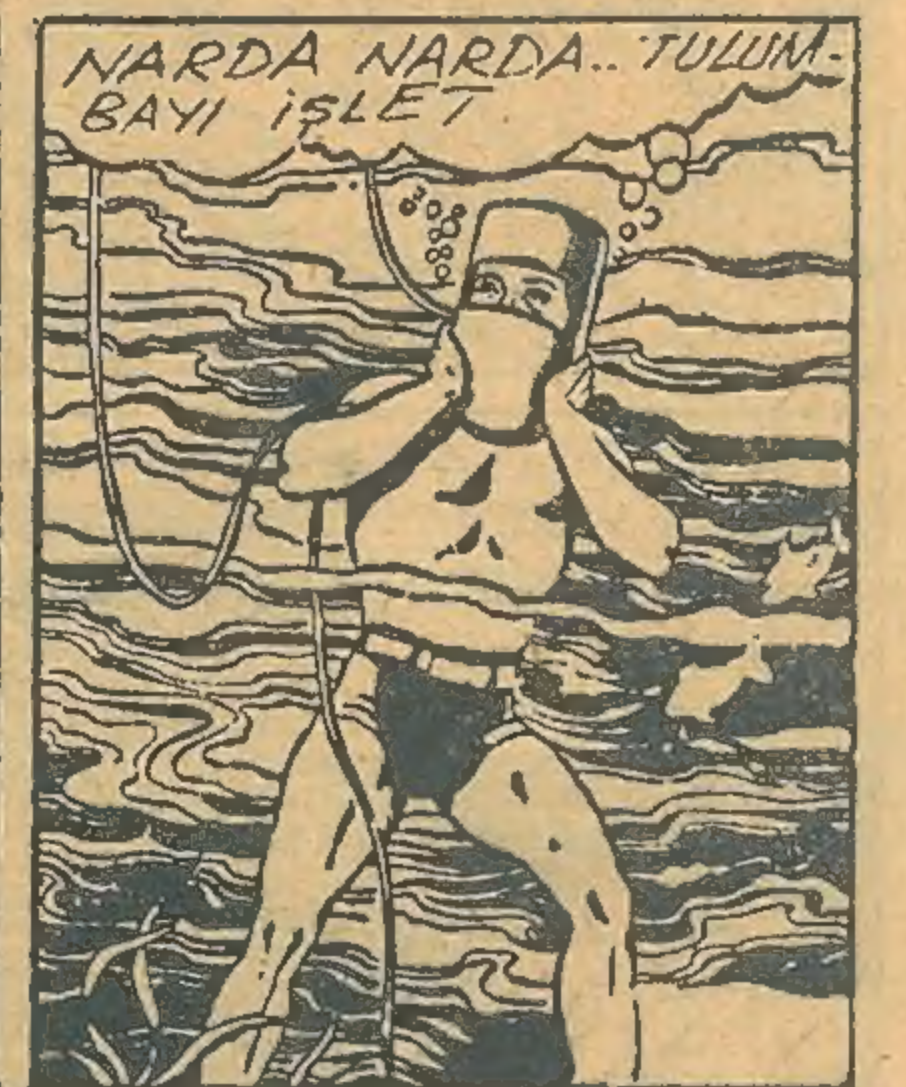
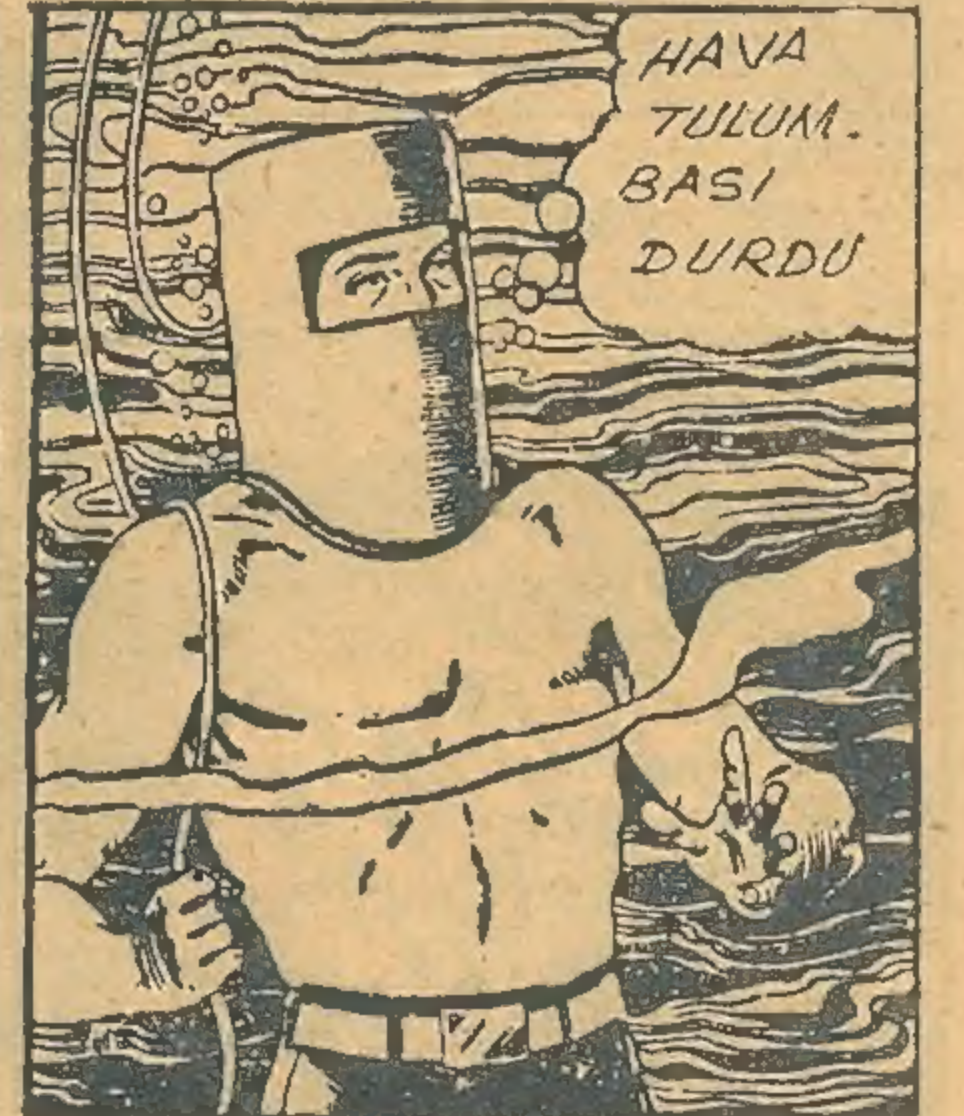
Ve uzaklaştı.

Biraz sonra falci kadın Nelliye sordu:

— Nasıl.. Dediklerim yaradı mı?

Genç kız, yaşlı gözlerle:

— Yaradı, yaradı ama bana değil, başka bir sarısına! dedi.

DÜMENCI
KENDİNİ
DÜMENE
BAĞLA

BU TEH-
LİKEDEN
KURTUL-
MIYACA-
GIZ

KORSANLAR KRALI

No:10

FRANSUA BANA
BİR HAL OLURSA
YERİME GEÇ

ALLAH KO-
RUSUN.. NE-
LER SÖYLÜ
YORSUN.

TEK BACAĞLA BEN
NE YAPABİLİRİM Kİ
YÜZBAŞIM? SİZ, EN
İYİSİ, ZİHNİNİZDEKİ KA-
RA DÜŞÜNCELERİ SİLİN
KAPTANLIKTAN
AYRILMAMAĞA
AZMEDİN.. Sİ-
ZE MUHTA-
CIZ..

TAM BU SIRADA KOR-
KUNÇ BİR GÜRÜLTÜ
İLE BİR HAYKIRMA
DUYULDU. DALGALAR
DÜMENCİYİ ALIP GÖTÜR-
MÜŞTÜ.

BEN DÜMENE
GEÇİYORUM

FAKAT KORKUNÇ BİR
DALGA KORMORANI DE-
NİZE ALDI.

GEMİ SAHİPSİZ KALDI.

YÜZBAŞI KENDİNİ KAYBET-
MEDİ HEMEN
YÜZMEĞE
BAŞLADI

DALGA-
LARIN GÜ-
RÜLTÜSÜ GE-
MİNİN ÇATIRTISI
NA KARIŞTI. VE SAAT-
LER İLERİLEDİ.

KORMO-
RAN HÂLÂ DALGA-
LARLA BOĞUŞUYOR
DU.. ESKİ KURT!
HEMEN KENDİNİ
BIRAKIR
MIR

BENİ BULAMAZ-
LAR.. ÇOK
KARANLIK..

ERTESİ SABAH GÜNEŞ
DOĞARKEN FIRTINA DINDI.
KAPTAN KORMORAN HÂLÂ
YÜZÜYÖRÜ.

KARA!

YÜZBAŞI DİŞİNİ SIK-
TI. SON BİR GAY-
RETLE DÖRT BEŞ
KULAÇ DAHA ATTI.

ARKASI VAR

TOPAL ADAMLAR SOKAĞI

(5 inci sayfadan devam)

bir adamı yakaladı.

«Oyunu kaybettin Kirkwood,» dedi. «Kaçmağa teşebbüs etme, boşuna vakit kaybedersin.»

Müfettişin anlattıklarını iftiharla dinliyen karısı heyecanlanarak sor-
du :

«Peki ama, onun John Kirkwood olduğunu nasıl anladın?»

Collander çayından bir yudum al-
ıp gülümsüyerek : «Gayet basit,» dedi. «Anlatayım da bak!» ve de-
vam etti : «Polisler her evde arama yapıyorlardı. Kirkwood kurtuluş im-
kâm kalmadığını anlayınca hemen adamlarını çağırdı, ve rasgelecekleri bütün şaşı adamları toplayıp dü-
kâna getirmelerini söyledi. Tabii bu kâfi değildi. Aynı zamanda adamların topallaması da lâzım geliyordu. Her yeni gelene içerde kaç numara ayakkabı giydiği soruluyor ve dai-
ma bir numara küçüğü veriliyordu. Bu suretle ayakkapları ayaklarını fena halde sıktığı için dışarıya to-
pallıyarak çıkıyorlardı. Kirkwood da onların arasına karışıp yakayı kurtarabileceğini zannetti ama olma-
dı.»

«Onun ötekilerden farklı bir ta-
rafı mı vardı?»

«Elbette. Gerçi o da diğerleri gi-
bi şaşıydı ve topallıyordu. Fakat a-
yağındaki ayakkapları eskidi.»

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

— Banyolara geldim ayol!

— Ya senin ahbab Bartels de tedaviye geldi tabii.. değil mi?

Lizelotte, yüzüne bir tokat ye-
mişçesine geriledi. Dehşet içinde:

— Bartels mi? dedi.

Sonra, birdenbire kapıya doğru-
larak söylendi:

— Bırakın beni gideyim!

Dallas, yolunu kesti.

— Ceymis Feynin nerede oldu-
ğunu söylemeden bir yere gidemez-
sin!

Kadın, adamı yolundan çekmeğe
çabaladı:

— Bırakın beni!. Bırakın beni!

Dallasın yerinden kıpırdamadığı-
nı görünce, küçücük yumruklarıyla
hırslı hırslı adamın göğsünü döğdü.
Sonra da yalvarmağa başladı:

— Allah aşkına bırakın beni Ro-
bin!

Beriki başını salladı. Manalı ma-
nalı gülümsedi ve söylendi:

— Nafile uğraşma iki gözüm.

Sualime cevap vermeden şuradan
şuraya gidemezsin!

Lizelotte tekrar geriledi. Göğsü
kalkıp iniyordu. Yanakları kızar-
mıştı ve dişleriyle mendilini param-
parça ediyordu. Titreyen bir sesle
mırıldandı:

— Bana kızgın olduğunuzu bili-
yorum Robin! Size fenalık ettim.
Fakat isteyerek yapmadım ki..

Dallasın yüzü buruştu:

— Bu lâflara hiç lüzum yok, ri-
ca ederim! dedi.

— Davanızda şahitlik etmek, hiç
değilse size vermiş olduğum çekin
sebebini izah eder bir mektup gön-
dermek istiyordum. Fakat bütün ev-
rakımı ve mektuplarınızı, hepsini
hepsini yakalamışlardı. Hiçbir şey
yapamadım. Münihte yanımda gör-
müş olduğunuz o topal adamın elin-
de alet olmuştum.

Beriki soğuk bir tavırla:

— Yani, parayı ondan aldığını
söylemek istiyorsun! dedi.

Kadın öyle derin bir iç gecti ki,
kalbi parçalanacak sanılabiliirdi.

— Ah azızım, dedi. Bana kızgın
olduğunuz için böyle konuşuyorsu-
nuz. Halbuki bir zaman oldu, beni
seviyor ve benimle evlenmek isti-
yordunuz Robin! Berlinde, Vanzey
gölü sahilinde geçirdiğimiz geceyi
unuttunuz mu?

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE !..

YOLF KORUDA SABIRSIZLIKLA
MİŞELİNİ BEKLİYORDU.

BU ŞEY TAN KIZDA BENİ
KENDİNE GEKEN BİR ŞEY
VAR.. ACABA GELECEK Mİ?
YOKSA BENİ ÖLDÜRMEK Mİ Nİ-
YETİ? BAZEN PEK HAIN BAKI-
YOR.

FRIDA! BUR-
DAYIM... NERE-
DEYSE GERİ
DÖNECEKTİM.

AFFEDERSİN YOLF
GEÇ KALDIM. KARDEŞİ-
MİN BİRŞEYDEN ŞÜPHE-
LENMESİNİ İSTEMİYORDUM..
ÖYLE KOSTUM KI.. BAK KAL-
BİNİ NASIL ÇARPIYOR

BU SIRADA JOSEF VE POL
BÜYÜK BİR SIKINTI İÇİNDE
GECENİN İLERLEMESİNİ BEK-
LİYRLADİ.

BANA SA-
KIN SUAL
SORMA.. SA-
NA CEVAP
VEREMİ-
YECEĞİM..
İTİMATEZ.

İTİMATEZ.
SEM ETME.
SEM NE OLA-
CAK... ZATEN
BİZ ÖLMÜŞ-
İNSANLA-
RIZ.

ÖYLE DÜŞÜN-
ME OĞLUM..
ALLAHTAN ÜMİ-
DİNİ KESME..
GÜNÜN GÜMÜ VAR
GÜNÜN SAATİ VAR
DERLEDİ

ALLAHA
DA GÜ-
VENME-
SEK NE-
YİMİZ KAL-
DI SANKİ

JOSEF BABA AÇILIP KAP-
NAN BİR PENCERE GÖRDÜ.
BU ALENİN VERDİĞİ BİR
İŞARETTİ. POLÜN HARE-
KET ETMESİ LÂZIMDI.

HAYDİ YAVRUM
ÇIK ARTIK..

ALLAHA İSMARLADIK BA-
BACIĞIM. BAŞIMA BİR KHAH
GELİRSE ROZİNİMİ SANA
EMANET EDİYORUM. BUN-
LARIN ELİNE TESLİM EDE-
CEĞİNE KENDİ ELİNLE ÖL-
DÜR E Mİ? SAKIN OL
SEVGİLİNİ GÖRECEK-
SİN..

ALEN BİR KADEH DAHA
KALDIRDI.

İYİ HOŞ AMA
VAZİFEMİZİ U-
NUTMIYALIM..
BEN ORTALISİ
BİR KOLAŞAN
EDEYİM.

KORKMA
KİMSE
YERİNDEN
KIPIRDAMA.
ÇA CESA-
RET EDEMİZ

YAZIK.. HALBÜKİ BU TAAHANÇ-
MI BU AKŞAM KULLANMAYI
NE KADAR
GÖK İSTER.. BUNDAN KOLAY
DİM.. NE VAR.. BİR
BAHANEYLE ESİR-
LERDEN BİRİNİ Zİ-
BARTNER.

POL YAVAŞ YAVAŞ BA-
RAKADAN ÇIKTI. ERKEK
LERİN BARAKASIYLA
KADINLARINKİ ARASINDA
AÇIK BİR MESAFE VAR-
DI..

CESARET POL
ALLAH YARDIMCIN
OLSUN..

POL KADINLAR BARAKA-
SINI ÇEVİREN TAHTAPER-
DENİN YANINA GELDİ.

AH! SEVGİLİ ROZİNİMİ
BİR AN İÇİN
GÖREBİLSEM..

TAM
BU SI-
RADA
FRANZİN
KORKUNÇ
SESİ
POLÜN
AR-
KA-
SINDA
GÜ-
LEDİ

ALLAK HERİF! GECENİN
BU SAATİNDE BURADA NE
ARİYORSUN.. YİNE
NE HAINLIK
EDECEK-
SİN..

POL NE
YAPACA-
ĞINI ŞA-
ŞIRDI.
ACABA
FRANZ BU-
NU SAH-
DEN Mİ
YAPIYORDU.

ALEN HAVAYA BİR EL
ATES ETTİ.

ÇABUK YERE YAT.. NE O-
LURSA OLSUN KİMİLDAMA..
ÖLMÜŞ TAKLİDİ YAP. ROZİNİ
VE KENDİNİ KURTARMANIZ
İÇİN BU ROLÜ İYİ YAPMA-
LISIN.

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

O KIZ NE SÖYLİYEBİLİR?

İRİDENİN YÜZÜNE DİKKATLE BAKAN MİRMA, O'NUN ÇOK AĞLAMIS OLDUĞUNU FARKE DİNCE, SÖYLEYİP SÖYLEMEKTE TEREDDÜD EDER. NİHAyet KARARINI VERİR.

BABAMI SEVİYORMUŞSUN. FAKAT BENİNANMADIM. AMA, BANA NİYE ÖYLE BAKIYORSUN?

İRİDE, BAŞINI YASTIKTAN KALDIRARAK GAYET SAKİN BİR SESLE KONUŞUR.

MİRMA, SANA NİYE YALAN SÖYLÜYÖRÜM? EVET. O'NU İLK GÖRDÜĞÜMDEN BERİ BÜTÜN KALBİMİLE SEVİYÖRÜM.

İRİDE...

KISKANÇ OLMA YAVRUM. BUNU KATİYEN ONA SÖYLEYECEK DEĞİLİM. BABANIN NAZARIN DA BİR HİÇ OLDUĞUM İÇİN BU BUDALACA MACERAYI İÇİME SAKLIYACAĞIM. SENDEN KİMSEYE BİR ŞEY SÖYLEMİYECEĞİM. NE YEMİN ET!

SENİ HİÇTE KISKANMAM, BİLAKİS BABAM DA SENİ SEVSE DE HEP BERABER SAKİN BİR HAYAT YAŞASAK..

SAHİDEN BÖYLEMİ DÜŞÜNÜYÖRÜM?

TABI. HATTÂ SANA, ANNE BİLE DERİM. ESASEN SEN BUNA LAYIKSIN DA..

İRİDE, MİRMANIN MEMNUN OLDUĞUNU, GÖRÖNCE SEVİNİR.

İRİDE, MİRMANIN ELİNİ TUTAR..

O GÜNDEN SONRA MİRMA, LORENNAYI DAHA YAKINDAN TETKİK EDİNCE O'NUN ÇOK GARİP TABİATLI BİR KIZ OLDUĞUNU ANLAR. BİR GÜN MEKTEP DE BİR ARKADASI MİRMAYA AĞLAYARAK İCİNİ DÖKER..

O'NUNLA BEN KONUŞURUM. ARKADAŞIMDIR.

KATİYEN KİMSEYİ MEŞLÛT GÖRMEYE TAHAMMÛL EDEMEZ. 'ONU SEVDİĞİMİ' BİLDİĞİ HALDE, BANA İNAT OLSUN DİYE ONU ELİMDEN ALDI. ŞİMDİ HER AKŞAM BERABER GİDİYÖRLER.

ARKASI VAR